

Bryssel den 20 februari 2026
(OR. en)

15484/25

Interinstitutionellt ärende:
2023/0115(COD)

EF 372
ECOFIN 1523
CODEC 1823
ECB

LAGSTIFTNINGSAKTER OCH ANDRA INSTRUMENT

Ärende: Rådets ståndpunkt vid första behandlingen inför antagandet av
EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV om ändring av
direktiv 2014/49/EU vad gäller insättningsgarantins omfattning,
användningen av medel från insättningsgarantisystem, gränsöverskridande
samarbete och transparens

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS
DIREKTIV (EU) 2026/...**

av den ...

**om ändring av direktiv 2014/49/EU vad gäller insättningsgarantins omfattning,
användningen av medel från insättningsgarantisystem, gränsöverskridande samarbete
och transparens**

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 53.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande¹,

efter att ha hört Europeiska ekonomiska och sociala kommittén,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet², och

¹ EUT C 307, 31.8.2023, s. 19.

² Europaparlamentets ståndpunkt av den 24 april 2024 (EUT C, C/2025/3754, 17.9.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/3754/oj>) och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den ... (ännu inte offentliggjord i EUT). Europaparlamentets ståndpunkt av den ... (ännu inte offentliggjord i EUT).

av följande skäl:

- (1) I enlighet med artikel 19.5 och 19.6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU³ har kommissionen sett över tillämpningen av och tillämpningsområdet för det direktivet och dragit slutsatsen att målet att skydda insättare i unionen genom inrättandet av insättningsgarantisystem i huvudsak har uppnåtts. Kommissionen drog dock också slutsatsen att det finns ett behov av att åtgärda de återstående bristerna i insättarskyddet och att stärka insättningsgarantisystemens funktion, samtidigt som reglerna harmoniseras för andra ingripanden från insättningsgarantisystemen än utbetalningsförfaranden.
- (2) Syftet med översynen av unionens ram för krishantering och insättningsgaranti är att bana väg för framsteg med fördjupningen av bankunionen. Därför bör insättningsgarantisystemens funktionssätt harmoniseras ytterligare.
- (3) Unionens ram för krishantering och insättningsgaranti bör konsekvent upprätthålla principerna om att förluster ska bäras av aktieägarna och borgenärerna och att skattebetalarnas medel inte får användas för att hjälpa eller rädda krisdrabbade kreditinstitut.

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/49/oj>).

- (4) Kreditinstitutens underlåtenhet att fullgöra sina skyldigheter att betala bidrag till insättningsgarantisystemen eller att tillhandahålla information till insättare och insättningsgarantisystem skulle kunna undergräva syftet med insättarskyddet. Insättningsgarantisystemen eller, i relevanta fall, de utsedda myndigheterna bör ta ut den lagstadgade räntan på det bidragsbelopp som ska erläggas vid sen inbetalning av bidrag. Det är viktigt att förbättra samordningen mellan insättningsgarantisystem och utsedda och behöriga myndigheter när det gäller att vidta ingripandeåtgärder mot ett kreditinstitut som inte fullgör sina skyldigheter. Det är nödvändigt att säkerställa att insättningsgarantisystemen eller, i relevanta fall, de utsedda myndigheterna i god tid informerar de behöriga myndigheterna om alla överträdelser av kreditinstitutens skyldigheter enligt reglerna om insättningsgaranti, så att de behöriga myndigheterna kan använda sina tillsynsbefogenheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁴. För att säkerställa att kreditinstituten följer reglerna i det här direktivet bör medlemsstaterna dessutom föreskriva lämpliga sanktioner vid överträdelser av dessa regler.
- (5) För att främja ytterligare konvergens i insättningsgarantisystemens praxis och hjälpa insättningsgarantisystemen att testa sin motståndskraft bör den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (*EBA*), som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁵, utfärda riktlinjer om genomförandet av stresstester av insättningsgarantisystem.

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/36/oj>).

⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2010/1093/oj>).

- (6) Enligt direktiv 2014/49/EU är insättningar från vissa finansiella institut, inbegripet värdepappersföretag, uteslutna från täckning genom insättningsgarantisystem. De medel som dessa finansiella institut erhåller från sina kunder och som de sätter in i ett kreditinstitut för sina kunders räkning, i samband med de tjänster de erbjuder, bör dock skyddas på vissa villkor.
- (7) De kategorier av insättare som skyddas från ett insättningsgarantisystem grundas på målet att skydda icke-professionella kunder, medan professionella kunder inte anses behöva ett sådant skydd. Därför har offentliga myndigheter hittills uteslutits från täckningen. De flesta offentliga myndigheter, som i vissa medlemsstater omfattar skolor och sjukhus, kan dock inte anses vara professionella kunder. Det är därför nödvändigt att säkerställa att insättningar från icke-professionella investerare, såsom lokala myndigheter, små offentliga enheter och icke-vinstdrivande institutioner som kontrolleras av staten eller delstaten, kan åtnjuta det skydd som ett insättningsgarantisystem erbjuder.

- (8) För att säkerställa att insättningar som genomförs för att uppfylla minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU⁶ i sin helhet används för att bära förluster och bidra till rekapitaliseringen av ett kreditinstitut om det fallerar, bör dessa insättningar uteslutas från täckning genom insättningsgarantisystem. För att säkerställa likabehandling av sådana insättningar på grundval av objektiva kriterier, bör de undantas från insättningsgarantisystemens täckning oavsett om resolutionsmyndigheten har godkänt att de inkluderas i beloppet av kapitalbas och kvalificerade skulder.

⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj>).

- (9) Insättningar som hänför sig till vissa händelser, inbegripet en fysisk persons fastighetstransaktioner som avser privatbostäder eller utbetalning av vissa försäkringar, kan tillfälligt ge upphov till stora insättningar. Därför är medlemsstaterna enligt direktiv 2014/49/EU skyldiga att säkerställa att insättningar över 100 000 EUR som hänför sig till sådana händelser skyddas i minst tre månader, men inte längre än tolv månader från det att beloppet har krediterats eller från det att sådana insättningar blir rättsligt överförbara. För att harmonisera insättarskyddet i unionen och minska den administrativa komplexiteten och den rättsliga osäkerheten vad gäller omfattningen av skyddet för sådana insättningar är det nödvändigt att förenhetliga skyddet till ett minimibelopp på 500 000 EUR för alla tillfälligt höga tillgodohavanden och till ett maximibelopp på 2 500 000 EUR för insättningar i samband med fastighetstransaktioner, för en harmoniserad varaktighet på sex månader, utöver garantinivån på 100 000 EUR. När medlemsstaterna har införlivat dessa belopp bör de ses över regelbundet, minst en gång vart femte år. När så är lämpligt bör kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet ett förslag till direktiv för att justera dessa belopp, med beaktande av utvecklingen av fastighetspriserna i olika medlemsstater och behovet av att säkerställa proportionalitet och lika villkor i hela unionen.

- (10) Under en fastighetstransaktion kan medlen passera genom olika konton innan transaktionen faktiskt regleras. För att skydda insättare som utför fastighetstransaktioner på ett enhetligt sätt bör därför skyddet av tillfälligt höga tillgodohavanden tillämpas för försäljningsintäkter och för medel som satts in inom en på förhand fastställd kort tidsperiod för ett köp av en privatbostad.
- (11) För att säkerställa rättssäkerhet är det, om en medlemsstat tillåter avdrag av en insättares skulder till kreditinstitutet vid beräkningen av det återbetalningsbara beloppet, nödvändigt att klargöra att endast skulder som har förfallit innan insättningarna blev indisponibla får dras av från insättarens kvalificerade insättningar, och endast i den mån en sådan kvittning är tillåten enligt tillämpliga lag- och avtalsbestämmelser.
- (12) Det är nödvändigt att optimera insättningsgarantisystemens operativa kapacitet och att minska deras administrativa börda. Därför bör det fastställas att när det gäller identifieringen av insättare som har rätt till insättningar på mottagarkonton eller bedömningen av huruvida insättare är berättigade till skyddsåtgärder vid tillfälligt höga tillgodohavanden, är det fortfarande insättarnas eller kontoinnehavarnas ansvar att på egen hand visa att de har rätt till sådana insättningar.

- (13) Samtidigt som det återbetalningsbara beloppet i regel bör finnas tillgängligt inom sju arbetsdagar skulle återbetalningsperioden för vissa insättningar kunna vara längre eftersom de kräver att insättningsgarantisystemen verifierar kravet på återbetalning. För att harmonisera reglerna i hela unionen bör denna längre återbetalningsperiod begränsas till 20 arbetsdagar från och med dagen då det berörda insättningsgarantisystemet har mottagit relevant information eller dokumentation. De situationer där denna längre återbetalningsperiod är tillämplig bör särskiljas från situationer där mottagandet av belopp som gjorts tillgängliga av insättningsgarantisystemet inom de tidsfrister som fastställs i detta direktiv tar längre tid på grund av eventuella operativa åtgärder som insättaren måste vidta.
- (14) För att säkerställa överensstämmelse med, och genomförande av, unionens restriktiva åtgärder bör kreditinstituten öronmärka insättningar som omfattas av sådana åtgärder, och insättningsgarantisystemen bör hålla inne återbetalningen av sådana insättningar så länge som dessa åtgärder är tillämpliga.
- (15) Den administrativa kostnaden för återbetalning av små belopp på vilande konton kan överskrida fördelarna för insättaren. Det är därför nödvändigt att specificera att insättningsgarantisystemen inte bör vara skyldiga att vidta aktiva åtgärder för att återbetala insättningar som hålls på sådana konton under vissa tröskelvärden som bör fastställas på nationell nivå. Insättarnas rätt att kräva ett sådant belopp bör dock bevaras. Om samma insättare också har andra aktiva konton bör insättningsgarantisystemen dessutom inkludera beloppen på dessa konton i beräkningen av det belopp som ska återbetalas.

- (16) Insättningsgarantisystemen har olika metoder för att återbetala insättare, allt från kontantutbetalningar till elektroniska överföringar. För att säkerställa spårbarheten i återbetalningsprocessen från insättningsgarantisystemen och för att efterleva målen i unionens ram för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, bör dock återbetalning till insättare via kontoöverföring vara den förvalda utbetalningsmetoden när återbetalningen överstiger 10 000 EUR.
- (17) Finansiella institut är undantagna från insättningsgarantin. Vissa finansiella institut, inbegripet institut för elektroniska pengar, betalningsinstitut och värdepappersföretag, sätter emellertid också in de medel som de erhållit från sina kunder på bankkonton, ofta på tillfällig basis, för att uppfylla skydds krav i enlighet med sektorslagstiftning, inbegripet Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG⁷, 2014/65/EU⁸ och (EU) 2015/2366⁹. Med tanke på dessa finansiella instituts växande roll bör insättningsgarantisystemen skydda sådana insättningar under förutsättning att dessa kunder är identifierade eller identifierbara.

⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/110/oj>).

⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (omarbetning) (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/65/oj>).

⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj>).

- (18) Kunder till finansiella institut vet inte alltid vilket kreditinstitut det finansiella institutet har valt för att sätta in deras medel. Insättningsgarantisystemen bör därför inte aggregera sådana insättningar med en insättning som samma kunder skulle kunna ha i samma kreditinstitut där det finansiella institutet har placerat sina insättningar. Kreditinstituten kanske inte känner till vilka kunder som har rätt till de belopp som finns på kundkontona, eller kanske inte kan kontrollera och registrera individuella uppgifter om dessa kunder. Beroende på det finansiella institutets typ och affärsmodell kan det finnas omständigheter där en direkt återbetalning till kunden skulle kunna utsätta kontoinnehavaren för fara. Därför bör insättningsgarantisystemen kunna återbetala belopp till ett kundkonto som kontoinnehavaren öppnat i ett annat kreditinstitut till förmån för varje kund när vissa kriterier är uppfyllda. För att undvika risken för dubbelbetalning i dessa situationer bör alla fordringar som kunder har i fråga om belopp som kontoinnehavaren innehar för deras räkning minskas med det belopp som återbetalas av insättningsgarantisystemet direkt till dessa kunder. EBA bör därför utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de tekniska detaljerna för identifiering av kunder i återbetalningssyfte, kriterierna för återbetalning till kontoinnehavaren till förmån för varje kund eller direkt till kunden, och reglerna för att undvika flera krav på utbetalningar till samma mottagare.
- (19) När insättningsgarantisystemen återbetalar insättare kan de råka ut för situationer som ger upphov till farhågor om penningtvätt. Insättningsgarantisystemen bör därför hålla inne utbetalningar till en insättare när de underrättas om att en finansunderrättelseenhet har spärrat ett bank- eller betalkonto i enlighet med de tillämpliga reglerna om bekämpning av penningtvätt.

- (20) I direktiv 2014/49/EU föreskrivs att om ett insättningsgarantisystem gör betalningar inom ramen för ett resolutionsförfarande bör insättningsgarantisystemet ha en fordran på det berörda kreditinstitutet för ett belopp som motsvarar dess betalningar, och denna fordran bör ha samma prioritet som garanterade insättningar. Denna bestämmelse skiljer inte mellan ett insättningsgarantisystems bidrag när ett verktyg för skuldnedskrivning i befintlig juridisk person används och ett insättningsgarantisystems bidrag till finansiering av en överföringsstrategi följt av likvidation av den resterande delen. För att säkerställa tydlighet och rättssäkerhet när det gäller förekomsten av och storleken på ett insättningsgarantisystems fordran i olika scenarier är det nödvändigt att ange att när insättningsgarantisystemet bidrar till finansieringen av en överföringsstrategi vid resolution, såsom tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget, eller till finansiering av alternativa åtgärder, varigenom en uppsättning tillgångar, rättigheter och skulder, inklusive insättningar, hos kreditinstitutet överförs till en mottagare, bör detta insättningsgarantisystem ha en fordran mot den resterande delen i de senare likvidationsförfarandena enligt nationell rätt. För att säkerställa att aktieägarna och borgenärerna i det kreditinstitut som kvarstår i den resterande delen faktiskt absorberar kreditinstitutets förluster och för att förbättra möjligheten till återbetalningar till insättningsgarantisystemet vid insolvens, bör insättningsgarantisystemets fordran ha samma prioritet som garanterade insättningar. Om verktyget för skuldnedskrivning i befintlig juridisk person tillämpas, dvs. kreditinstitutet fortsätter sin verksamhet, bör insättningsgarantisystemet bidra till det belopp med vilket garanterade insättningar skulle ha skrivits ned eller konverterats för att absorbera förlusterna i det kreditinstitutet, om garanterade insättningar hade omfattats av skuldnedskrivningen. Därför bör insättningsgarantisystemets bidrag till resolution inte resultera i en fordran mot institutet under resolution, eftersom det skulle motverka syftet med insättningsgarantisystemets bidrag.

- (21) För att säkerställa konvergens av insättningsgarantisystemens praxis och rättssäkerhet för insättare som återkräver insättningar, och för att undvika operativa hinder för insättningsgarantisystemen, är det viktigt att fastställa en tillräckligt lång period inom vilken insättarna kan kräva återbetalning av sina insättningar om insättningsgarantisystemet inte har återbetalat insättarna inom de tidsfrister för utbetalningar som fastställs i direktiv 2014/49/EU. Alla sådana fordringar bör behandlas av insättningsgarantisystemet, även i fall där fordringsägaren ännu inte har erkänts som insättare genom ett domstolsbeslut.
- (22) Enligt direktiv 2014/49/EU skulle medlemsstaterna säkerställa att de tillgängliga finansiella medlen i ett insättningsgarantisystem senast den 3 juli 2024 når en målnivå på 0,8 % av beloppet på dess deltagares garanterade insättningar. I syfte att objektivt kunna bedöma om insättningsgarantisystemen uppfyller detta krav bör en tydlig referensperiod införas för att fastställa beloppet för de garanterade insättningarna och insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel.

- (23) För att säkerställa insättningsgarantisystemens motståndskraft bör deras medel härröra från stabila och icke återkalleliga bidrag. Vissa källor till finansiering för insättningsgarantisystemet, såsom förväntade återvinningar av insättningsgarantisystemets fordringar till följd av dess ingripanden, är alltför osäkra för att kunna redovisas som tillgängliga finansiella medel som är kvalificerade för att uppnå insättningsgarantisystemets målnivå. För att harmonisera insättningsgarantisystemens villkor för att uppnå sin målnivå och för att säkerställa att insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel finansieras genom bidrag från branschen, bör medel som är kvalificerade för att uppnå målnivån särskiljas från medel som betraktas som kompletterande finansieringskällor, såsom lånade medel som leder till skulder för insättningsgarantisystemet. Förutsebara återbetalningar av lån kan dock planeras och beaktas för regelbundna bidrag från insättningsgarantisystemets deltagare, och insättningsgarantisystemets skulder bör därför inte dras av i sin helhet från de tillgängliga finansiella medel som är kvalificerade för att uppnå målnivån. För att främja den inre bankmarknaden genom att stimulera likviditetsstöd mellan insättningsgarantisystem och för att underlätta att de tillgängliga finansiella medlen i ett institutionellt skyddssystem som erkänns som ett insättningsgarantisystem enligt direktiv 2014/49/EU används för det institutionella skyddssystemets åtgärder för att förhindra fallissemang för dess deltagande institut samtidigt som dubbelräkning undviks, bör en utestående fordran på ett lån som tillhandahållits till ett annat insättningsgarantisystem eller på finansiella medel som på annat sätt gjorts tillgängliga för det institutionella skyddssystemskottet för det institutionella skyddssystem som erkänns som ett insättningsgarantisystem uteslutande räknas med för målnivån för det utlånande insättningsgarantisystemet eller för det institutionella skyddssystem som erkänns som ett insättningsgarantisystem.

- (24) För att säkerställa förutsägbarhet och rättssäkerhet när det gäller den tid det tar att uppnå insättningsgarantisystemets målnivå efter användningen av medel från insättningsgarantisystemet eller en ökning av beloppet för garanterade insättningar är det nödvändigt att ange påfyllningsperioden, inte bara i händelse av en betydande minskning av de tillgängliga finansiella medlen som leder till att de tillgängliga finansiella medlen utgör mindre än två tredjedelar av målnivån utan även i händelse av en mindre minskning som leder till att de tillgängliga finansiella medlen som inte når upp till målnivån men som fortfarande utgör mer än två tredjedelar av målnivån. För att undvika de procykliska effekterna av att en stor finansiell börda åläggs bankerna bör den sexåriga påfyllningsperioden vid större minskningar bibehållas oavsett om orsaken till dessa minskningar är ingripanden från insättningsgarantisystemen eller en betydande ökning av beloppet för garanterade insättningar. Vid mindre minskningar bör påfyllningsperioden vara två år. Om minskningen av målnivån är mycket liten i förhållande till kostnaden för att samla in de relevanta bidragen bör insättningsgarantisystemet dock kunna förlänga denna tvåårsperiod med ett år.
- (25) För att säkerställa en konsekvent tillämpning bör EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar metoden för beräkning av de tillgängliga finansiella medel som är kvalificerade för att uppnå insättningsgarantisystemets målnivå och detaljerna i den process som ska följas för att uppnå insättningsgarantisystemets målnivå efter en minskning.

- (26) De tillgängliga finansiella medlen för ett insättningsgarantisystem bör vara omedelbart användbara för att hantera plötsliga utbetalningar eller andra ingripanden. Mot bakgrund av olika praxis i unionen är det lämpligt att fastställa krav för insättningsgarantisystemens investeringsstrategier för sina medel, i syfte att mildra eventuella negativa effekter på ett insättningsgarantisystems förmåga att fullgöra sitt uppdrag. Om ett insättningsgarantisystem inte är behörigt att fastställa investeringsstrategin bör den myndighet, det organ eller den enhet i medlemsstaten som ansvarar för att fastställa investeringsstrategin också respektera principerna om diversifiering och investeringar i lågrisktillgångar när investeringsstrategin fastställs. Om medlemsstaterna tillåter att medel från insättningsgarantisystemet deponeras hos deras nationella centralbank eller nationella statskassa, bör dessa medel tydligt öronmärkas och separeras för redovisningsändamål och vara lättillgängliga för användning av insättningsgarantisystemet, för att bevara insättningsgarantisystemets fullständiga operativa oberoende och flexibilitet när det gäller tillgången till dess medel.
- (27) För att säkerställa en tillräckligt diversifierad investering av insättningsgarantisystemens medel och en konvergerande praxis bör EBA utfärda riktlinjer i detta avseende.
- (28) Den möjlighet som ges i direktiv 2014/49/EU att skaffa fram de tillgängliga finansiella medlen för ett insättningsgarantisystem genom obligatoriska bidrag som betalas in av de deltagande instituten till befintliga system för obligatoriska bidrag som inrättats av en medlemsstat för att täcka kostnader som kan kopplas till systemrisker har aldrig använts och bör därför avskaffas.

- (29) Det är nödvändigt att stärka insättarskyddet, och samtidigt undvika behovet av en panikförsäljning av ett insättningsgarantisystems tillgångar och begränsa möjliga negativa procykliska effekter på hela banksektorn som orsakas av att extraordinära bidrag uppbärs. Medlemsstaterna bör därför ha möjlighet att tillåta att deras insättningsgarantisystem använder alternativa finansieringsarrangemang från privata källor som gör det möjligt för dem att närsomhelst få kortfristig finansiering från andra källor än bidrag, inbegripet innan de använder sina tillgängliga finansiella medel och medel som uppburits genom extraordinära bidrag. Eftersom kreditinstituten i första hand bör bära kostnaderna och ansvaret för finansieringen av insättningsgarantisystemen, bör alternativa finansieringsarrangemang med hjälp av offentliga medel endast tillåtas i form av garantier eller lån till ett insättningsgarantisystem med en löptid på högst sex år, som används som en sista utväg och endast i händelse av utbetalning eller bidrag från insättningsgarantisystemet till resolution. Detta bör inte hindra att kortfristiga lån från offentliga källor används före andra alternativa finansieringsarrangemang under exceptionella omständigheter för att säkerställa återbetalning i tid till insättare eller bidrag till resolution.

(30) Även om insättningsgarantisystemens främsta uppgift är att återbetala garanterade insättare, kan andra ingripanden än utbetalning visa sig vara mer kostnadseffektiva för insättningsgarantisystemen och säkerställa oavbruten tillgång till insättningar genom att underlätta överföringsstrategier. Insättningsgarantisystemen kan åläggas att bidra till resolution av kreditinstitut. I vissa medlemsstater kan insättningsgarantisystemen dessutom finansiera förebyggande åtgärder för att återställa kreditinstitutens långsiktiga bärkraft eller alternativa åtgärder vid insolvens. Sådana förebyggande och alternativa åtgärder kan spela en effektiv roll för kontinuiteten i krishanteringsverktyg för att upprätthålla insättarnas förtroende och den finansiella stabiliteten. De medlemsstater som inte har föreskrivit förebyggande och alternativa åtgärder i sin nationella rätt före dagen för detta direktivs ikraftträdande bör därför överväga att bygga upp den nödvändiga kapaciteten hos sina insättningsgarantisystem och andra relevanta myndigheter för att genomföra sådana åtgärder i framtiden. Efter att ha gjort en bedömning av medlemsstaternas beredskap och erfarenheterna av tillämpningen av förebyggande och alternativa åtgärder bör kommissionen lägga fram bedömningen för Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av ett lagstiftningsförslag. Även om sådana förebyggande och alternativa åtgärder kan förbättra skyddet av insättningar avsevärt, måste åtgärderna omfattas av lämpliga skyddsåtgärder, inbegripet i form av ett harmoniserat test av det minst kostsamma scenariot, för att säkerställa lika konkurrensvillkor och att sådana åtgärder är ändamålsenliga och kostnadseffektiva. Sådana skyddsåtgärder bör endast gälla för ingripanden som finansieras med insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel som regleras enligt detta direktiv.

- (31) För att säkerställa en konsekvent strategi för insättningsgarantisystemens tillämpning av förebyggande åtgärder i hela unionen bör EBA utfärda riktlinjer som anger de villkor som ska åläggas kreditinstitut som gynnas av förebyggande åtgärder, de system som insättningsgarantisystemen ska ha infört för att på lämpligt sätt välja ut och genomföra förebyggande åtgärder och övervaka riskerna med dem samt de detaljerade arrangemangen för samarbete mellan resolutionsmyndigheter, utsedda myndigheter och behöriga myndigheter.
- (32) Åtgärder för att förhindra att ett kreditinstitut fallerar genom tillräckligt tidiga ingripanden kan spela en effektiv roll för kontinuiteten i de krishanteringsverktyg som används för att upprätthålla insättarnas förtroende och den finansiella stabiliteten. Dessa åtgärder kan ta sig olika uttryck, såsom kapitalstödåtgärder genom kapitalbasinstrument, inbegripet kärnprimärkapitalinstrument, eller andra kapitalinstrument, garantier eller lån. Insättningsgarantisystemen har använt dessa åtgärder på olika sätt. För att säkerställa kontinuiteten i krishanteringsverktygen och användningen av förebyggande åtgärder på ett sätt som överensstämmer med resolutionsramen och reglerna för statligt stöd är det nödvändigt att specificera tidpunkten och villkoren för deras tillämpning. Förebyggande åtgärder bör användas i ett tidigt skede för att förhindra en försämring av ett kreditinstituts finansiella ställning. De är inte lämpliga när resolutionsmyndigheten har fattat ett beslut om att kreditinstitutet fallerar eller sannolikt kommer att falla och att det inte finns några åtgärder som skulle kunna förhindra dess fallissemang, oavsett bedömningen av huruvida resolution är i allmänhetens intresse eller inte. De utsedda myndigheterna bör bekräfta om villkoren för ett sådant ingripande från insättningsgarantisystemet är uppfyllda.

- (33) För att säkerställa att de förebyggande åtgärderna uppnår sitt syfte bör kreditinstituten åläggas att förelägga den behöriga myndigheten en not som beskriver de åtgärder som de åtar sig att vidta. Denna not bör innehålla alla aspekter som syftar till att förhindra ett utflöde av medel och stärka kreditinstitutets kapital- och likviditetssituationer, så att kreditinstitutet kan uppfylla alla relevanta tillsynskrav och andra lagstadgade krav på framåtblickande basis. Notens bör därför innehålla kapitalanskaffningsåtgärder, inbegripet regler om nyemissioner som riktas mot nuvarande ägare, frivillig konvertering av efterställda skuldinstrument, skuldförvaltningsåtgärder, kapitalgenererande försäljning av tillgångar, värdepapperisering av portföljer och innehållande av vinst, inbegripet utdelningsförbud och förbud mot förvärv av andelar i företag. Dessutom bör kreditinstitutets ursprungliga kapitalunderskott anges i noten. Under genomförandet av de åtgärder som anges i noten bör kreditinstituten också stärka sin likviditet och avstå från aggressiva affärsmetoder, från utdelning eller rörlig ersättning, från återköp av egna aktier och från inlösen av kapitalhybridinstrument. Notens bör också innehålla en exitstrategi för de stödåtgärder som mottas. Kreditinstitutet bör inom rimlig tid förse den behöriga myndigheten med en omstruktureringsplan för verksamheten för att säkerställa långsiktig bärkraft. De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna är bäst lämpade att bedöma relevansen och trovärdigheten hos de åtgärder som planeras i en omstruktureringsplan för verksamheten. För att säkerställa att den utsedda myndigheten för det insättningsgarantisystem som av kreditinstitutet ombes att finansiera en förebyggande åtgärd är i stånd att bedöma huruvida alla villkor för förebyggande åtgärder är uppfyllda, bör den behöriga myndigheten samarbeta med den utsedda myndigheten. Ytterligare tillhandahållande av medel till ett kreditinstitut bör avbrytas om den behöriga myndigheten inte är övertygad om att omstruktureringsplanen för verksamheten är trovärdig och genomförbar. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av förebyggande åtgärder i hela unionen bör EBA utfärda riktlinjer för att hjälpa kreditinstituten att utarbeta omstruktureringsplaner för verksamheten.

- (34) För att säkerställa att kreditinstitut som får stöd från insättningsgarantisystem i form av förebyggande åtgärder fullgör sina åtaganden bör de behöriga myndigheterna begära en åtgärdsplan från kreditinstitut som inte har fullgjort de åtaganden som fastställs i deras not eller omstruktureringsplan för verksamheten, som underlåter att återbetala det belopp som betalats ut inom ramen för de förebyggande åtgärderna eller som underlåter att följa exitstrategin. Om en behörig myndighet anser att åtgärderna i åtgärdsplanen inte kan uppnå kreditinstitutets långsiktiga bärkraft eller om kreditinstitutet underlåter att följa åtgärdsplanen, bör insättningsgarantisystemet inte ge något ytterligare förebyggande stöd till kreditinstitutet och de relevanta myndigheterna bör göra en bedömning enligt direktiv 2014/59/EU av huruvida institutet fallerar eller sannolikt kommer att falla. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av förebyggande åtgärder i hela unionen bör EBA utfärda riktlinjer för att hjälpa kreditinstituten att utarbeta åtgärdsplaner.
- (35) Det är nödvändigt att låta ett bidrag från insättningsgarantisystemet till alternativa åtgärder omfattas av lämpliga skyddsåtgärder för att säkerställa lika villkor och sådana åtgärders ändamålsenlighet och kostnadseffektivitet. Insättningsgarantisystemet kan endast användas för att finansiera överföring av icke-garanterade insättningar och andra skulder utan säkerhet till en mottagare om överföringen är absolut nödvändig och proportionell för att undvika spridningseffekter, om överföringen skulle maximera tillgångarnas värde vid försäljning eller om bevarandet av kundrelationer skulle upprätthålla förtroendet. Insättningsgarantisystemet bör inte användas för att överföra kapitalbas eller skulder med lägre rankning än ordinarie skulder utan säkerhet i den nationella lagstiftning som reglerar normala insolvensförfaranden.

- (36) För att undvika skadliga effekter på konkurrensen och den inre marknaden är det nödvändigt att föreskriva att när det gäller alternativa åtgärder vid insolvens bör de relevanta organ som företräder ett kreditinstitut, såsom en likvidator, en konkursförvaltare, en boudredningsman eller ett annat organ, eller den relevanta nationella myndigheten vidta åtgärder för saluföring av kreditinstitutets verksamhet eller en del av denna i ett öppet, transparent och icke-diskriminerande förfarande, samtidigt som de strävar efter att så långt som möjligt maximera försäljningspriset. Kreditinstitutet eller den relevanta nationella myndigheten eller en mellanhand som agerar för det kreditinstitutets eller den relevanta nationella myndighetens räkning bör tillämpa regler som är lämpliga för saluföring av tillgångar, rättigheter och skulder som ska överföras till potentiella köpare. Under alla omständigheter bör användningen i tillämpliga fall av medlemsstaternas medel även fortsättningsvis omfattas av de relevanta reglerna för statligt stöd enligt fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*).
- (37) Eftersom insättningsgarantisystemens huvudsyfte är att skydda garanterade insättningar bör de endast tillåtas finansiera andra ingripanden än utbetalningar om det totala beloppet för sådana ingripanden är lägre än beloppet för garanterade insättningar i det berörda kreditinstitutet.

- (38) För att ytterligare ta hänsyn till särdragen hos institutionella skyddssystem som erkänns som insättningsgarantisystem och för att stärka deras effektivitet bör direktiv 2014/49/EU föreskriva en möjlighet för ett insättningsgarantisystem att tillhandahålla ett lån eller på annat sätt tillfälligt överföra de medel som regleras av det direktivet till det institutionella skyddssystemets konto, som är separat från insättningsgarantisystemets konto för redovisningsändamål, i syfte att bevilja finansiellt stöd till en deltagare och särskilt för att säkerställa dess likviditet och solvens för att vid behov undvika konkurs, för att uppfylla målen i artikel 113.7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013¹⁰. Detta bör vara möjligt i fall där de tillhandahållna medlen behövs för att komplettera de andra medel som är avsedda att säkerställa ett anslutet instituts likviditet och solvens för att undvika att det går i konkurs och bör omfattas av villkoret att det vid behov finns trovärdiga utsikter till återbetalning till insättningsgarantisystemet inom sju arbetsdagar.
- (39) För att stärka det harmoniserade skyddet av insättare och specificera ansvarsområdena i gränsöverskridande situationer i hela unionen bör insättningsgarantisystemet i hemmedlemsstaten säkerställa utbetalningen till insättare i medlemsstater där kreditinstitut som deltar i det tar emot insättningar och accepterar andra återbetalningsbara medel genom att erbjuda inlåningstjänster på gränsöverskridande basis utan att vara etablerade i värdmedlemsstaten. För att underlätta utbetalningar genom tillhandahållande av information till insättare och insamling och översändande av relevanta dokument bör värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem tillåtas fungera som kontaktpunkt för insättare vid kreditinstitut som utövar friheten att tillhandahålla tjänster.

¹⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj>).

- (40) Samarbete mellan insättningsgarantisystem i hela unionen är avgörande för att säkerställa snabb och kostnadseffektiv återbetalning till insättare när kreditinstitut bedriver bankverksamhet genom filialer i andra medlemsstater. Med tanke på de tekniska framsteg som främjar användningen av gränsöverskridande överföringar och fjärridentifiering bör insättningsgarantisystemet i hemmedlemsstaten tillåtas att göra återbetalningar direkt till insättare vid filialer i en annan medlemsstat, förutsatt att den administrativa bördan och kostnaderna är lägre än om återbetalningen skulle utföras av insättningsgarantisystemet i värdmedlemsstaten. Denna flexibilitet bör komplettera den nuvarande samarbetsmekanismen, som kräver att värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem återbetalar insättare i filialer för hemmedlemsstatens insättningsgarantisystems räkning. För att bevara insättarnas förtroende i både värdmedlemsstatens och hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem bör EBA utfärda riktlinjer för att bistå insättningsgarantisystemen i deltagandet i detta samarbete, bland annat genom att inkludera en förteckning över omständigheter och villkor enligt vilka ett insättningsgarantisystem i hemmedlemsstaten kan besluta att göra återbetalningar till insättare vid filialer i värdmedlemsstaten.
- (41) Kreditinstitut kan ändra sin tillhörighet till ett insättningsgarantisystem eller så kan delar av deras verksamhet flyttas och därmed omfattas av ett annat insättningsgarantisystem. Enligt direktiv 2014/49/EU ska ett kreditinstituts bidrag som betalats under de tolv månader som föregår ändringen av deltagandet i insättningsgarantisystem eller flytten av verksamheten överföras från det ursprungliga insättningsgarantisystemet till det andra insättningsgarantisystemet i proportion till beloppet för de överförda garanterade insättningarna. För att säkerställa att överföringen av bidrag till det mottagande insättningsgarantisystemet inte är beroende av skiljaktiga nationella regler om fakturering eller faktiskt datum för betalning av bidrag, bör det ursprungliga insättningsgarantisystemet beräkna det belopp som ska överföras på grundval av bidrag som ska betalas snarare än bidrag som har betalats.

- (42) Det är nödvändigt att säkerställa ett likvärdigt skydd för insättare i hela unionen, vilket inte helt kan garanteras genom ett system för likvärdighetsbedömning av insättarskydd i tredjeland. Av detta skäl bör filialer i unionen till ett kreditinstitut som har sitt huvudkontor i ett tredjeland ansluta sig till ett insättningsgarantisystem i den medlemsstat där de bedriver sin inlåningsverksamhet. Detta krav skulle också säkerställa överensstämmelse med direktiven 2013/36/EU och 2014/59/EU, som syftar till att införa en mer robust tillsyns- och resolutionsram för koncerner i tredjeland som tillhandahåller banktjänster i unionen. Omvänt bör insättningsgarantisystemens exponering för ekonomiska och finansiella risker i tredjeländer undvikas. Insättningar i filialer som etablerats i tredjeländer av kreditinstitut i unionen bör därför inte skyddas, såvida inte medlemsstaterna beslutar att insättningar i dessa filialer ska täckas.
- (43) Ett standardiserat och regelbundet offentliggörande av information ökar insättarnas medvetenhet om insättningsgarantin. För att anpassa informationskraven till den tekniska utvecklingen bör dessa krav ta hänsyn till de nya digitala kommunikationskanaler genom vilka kreditinstitut interagerar med insättare. Insättare bör få tydlig och enhetlig information som förklarar insättningsgarantin, samtidigt som den relaterade administrativa bördan för kreditinstitut eller insättningsgarantisystem begränsas. EBA bör utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att specificera innehållet i och formatet på det informationsblad som ska skickas till insättarna och den mall för information som insättningsgarantisystem, utsedda myndigheter eller kreditinstitut måste skicka till insättarna i särskilda situationer, inbegripet vid fusioner av kreditinstitut, fastställanden av att insättningar är indisponibla eller återbetalning av insatta kundmedel.

- (44) En fusion av kreditinstitut eller omvandling av ett dotterbolag till en filial eller vice versa kan påverka de viktigaste egenskaperna hos insättarskyddet. För att undvika negativa effekter för insättare med insättningar i båda de fusionerande kreditinstituten och vilkas krav på insättningsgaranti skulle minska på grund av förändringar i tillhörigheten till insättningsgarantisystem, bör alla insättare informeras om sådana förändringar och ha rätt att ta ut sina medel eller överföra dem till ett annat kreditinstitut utan sanktion upp till ett belopp som motsvarar den förlorade täckningen av deras insättningar.
- (45) För att bevara den finansiella stabiliteten, undvika spridningseffekter och göra det möjligt för insättare att utöva sin rätt att kräva ut insättningar i tillämpliga fall, bör utsedda myndigheter, insättningsgarantisystem och berörda kreditinstitut informera insättare om insättningar som blir indisponibla.

- (46) För att öka transparensen för insättarna och främja finansiell stabilitet och förtroende hos insättningsgarantisystemen när de fullgör sina uppdrag bör de nuvarande rapporteringskraven förbättras. Med utgångspunkt i de nuvarande krav som gör det möjligt för insättningsgarantisystem att begära all nödvändig information från sina deltagande institut för att förbereda en utbetalning, bör insättningsgarantisystem också kunna begära information som är nödvändig för att förbereda en utbetalning inom ramen för gränsöverskridande samarbete. På begäran av ett insättningsgarantisystem bör de deltagande instituten vara skyldiga att tillhandahålla allmän information om all väsentlig gränsöverskridande verksamhet i andra medlemsstater eller, i förekommande fall, även i tredjeländer. För att EBA ska få lämplig information om utvecklingen av insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel och om användningen av dessa medel bör medlemsstaterna likaledes säkerställa att insättningsgarantisystemen varje år informerar EBA om beloppet av garanterade insättningar och tillgängliga finansiella medel samt underrättar EBA om de omständigheter som lett till användning av medel från insättningsgarantisystemet antingen för utbetalningar eller för andra åtgärder. För att återspegla insättningsgarantisystemens stärkta roll i hanteringen av bankkriser, i syfte att underlätta användningen av medel från insättningsgarantisystemen vid resolution, bör resolutionsmyndigheterna förse insättningsgarantisystemen med en sammanfattning av kreditinstitutens resolutionsplaner för att höja dessa insättningsgarantisystems allmänna beredskap att göra medlen tillgängliga, i den mån det är nödvändigt.
- (47) Tekniska standarder för finansiella tjänster bör underlätta en konsekvent harmonisering av och ett tillräckligt insättarskydd i hela unionen. EBA är ett organ som har mycket specialiserade expertkunskaper på området, och det är effektivt och lämpligt att denna myndighet anförtros uppgiften att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som inte inbegriper policyval, vilka sedan antas av kommissionen.

- (48) När så föreskrivs i detta direktiv bör kommissionen anta förslag till tekniska standarder för tillsyn som utarbetats av EBA i form av delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget, i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010. Sådana förslag till tekniska standarder för tillsyn bör specificera de tekniska detaljerna för identifiering av de finansiella institutens kunder för utbetalning av insatta kundmedel, kriterierna och omständigheterna för återbetalning till kontoinnehavaren till förmån för varje kund eller direkt till kunden och reglerna för att undvika flera krav på utbetalningar till samma förmånstagare. Förslagen till tekniska standarder för tillsyn bör också specificera metoden för beräkning av de tillgängliga finansiella medel som är kvalificerade för att uppnå målnivån och processen för påfyllning av insättningsgarantisystemen.
- (49) När så föreskrivs i detta direktiv bör kommissionen anta förslag till tekniska standarder för genomförande som utarbetats av EBA i form av genomförandeakter enligt artikel 291 i EUF-fördraget, i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010. Sådana förslag till tekniska standarder för genomförande bör specificera innehållet i och formatet på informationsbladet till insättare och förfarandet för och innehållet i den information som bör skickas till insättarna. Förslagen till tekniska standarder för genomförande bör också specificera de förfaranden som ska följas när ett kreditinstitut tillhandahåller information till sitt insättningsgarantisystem och när ett insättningsgarantisystem eller en utsedd myndighet tillhandahåller information till EBA samt mallarna för tillhandahållande av sådan information.

- (50) För att filialer i medlemsstaterna till kreditinstitut med huvudkontor utanför unionen som inte deltar i ett insättningsgarantisystem som är etablerat i unionen ska kunna uppfylla kravet för att ansluta sig till ett insättningsgarantisystem i unionen, bör sådana filialer ges tillräckligt med tid för att vidta de åtgärder som krävs för att uppfylla detta krav.
- (51) Enligt direktiv 2014/49/EU får medlemsstaterna erkänna ett institutionellt skyddssystem som ett insättningsgarantisystem om det uppfyller kriterierna i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013 och uppfyller kraven i direktiv 2014/49/EU. För att ta hänsyn till dessa institutionella skyddssystemens särskilda affärsmodell, särskilt relevansen av förebyggande åtgärder som en central del av deras mandat, är det lämpligt att medlemsstaterna ges möjlighet att tillåta en längre period för de institutionella skyddssystemens anpassning till de nya reglerna. Denna möjlighet till en längre efterlevnadsperiod tar hänsyn till den tid som institutionella skyddssystem som erkänns som insättningsgarantisystem behöver för att bygga upp finansiella medel på ett separat konto för redovisningsändamål som är avsett för att bevilja finansiellt stöd till en deltagare och särskilt för att säkerställa dess likviditet och solvens för att vid behov undvika konkurs.
- (52) För att ge insättningsgarantisystemen och de utsedda myndigheterna möjlighet att bygga upp den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa de nya reglerna i detta direktiv om användning av förebyggande åtgärder, bör tillämpningen av dessa regler senareläggas.

- (53) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att säkerställa ett enhetligt skydd för insättare i unionen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna till följd av de risker som skiljaktiga nationella strategier skulle kunna medföra för den inre marknadens integritet, utan snarare kan uppnås bättre på unionsnivå genom att ändra regler som redan fastställts på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (54) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725¹¹ och avgav ett yttrande den 12 juni 2023¹².
- (55) Direktiv 2014/49/EU bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

¹¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

¹² EUT C 255, 20.7.2023, s. 4.

Artikel 1
Ändringar av direktiv 2014/49/EU

Direktiv 2014/49/EU ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. I detta direktiv fastställs regler och förfaranden som hör samman med insättningsgarantisystemens inrättande och funktionssätt, samt deras täckning och återbetalning av insättningar samt skyddsåtgärder för användning av medel från insättningsgarantisystem för andra åtgärder än återbetalning av insättningar i syfte att säkerställa insättarnas tillgång till sina insättningar.”

b) I punkt 2 ska led d ersättas med följande:

”d) kreditinstitut och filialer till kreditinstitut med huvudkontor utanför unionen som är anslutna till de system som avses i leden a, b eller c i denna punkt.”

2. Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) I led 3 ska inledningsfrasen ersättas med följande:

”3. *insättning*: ett tillgodohavande i form av inlåning eller som ett tillfälligt led i normala banktransaktioner, som kreditinstitut vanligtvis utför inom ramen för sin verksamhet, och som ett kreditinstitut måste betala tillbaka enligt de rättsliga och avtalsmässiga villkor som är tillämpliga, inklusive insättningar med fast löptid och insättningar på sparkonton, men exklusive tillgodohavanden om”

ii) I led 13 ska inledningsfrasen ersättas med följande:

”13. *betalningsåtagande*: ett kreditinstituts oåterkalleliga skyldighet, med fullständiga säkerheter att betala ett monetärt belopp till ett insättningsgarantisystem när det begärs in av det insättningsgarantisystemet, och där säkerheten”

iii) Följande led ska läggas till:

”19. *resolutionsmyndighet*: en resolutionsmyndighet enligt definitionen i artikel 2.1.18 i direktiv 2014/59/EU.

20. *insatta kundmedel*: medel som kontoinnehavare som är finansiella institut enligt definitionen i artikel 4.1.26 i förordning (EU) nr 575/2013 inom ramen för sin verksamhet placerar i ett kreditinstitut för sina kunders räkning.
21. *unionens ram om statligt stöd*: den ram som fastställs genom artiklarna 107, 108 och 109 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) samt förordningar och alla unionsakter, inbegripet riktlinjer, meddelanden och tillkännagivanden, som utfärdats eller antagits med stöd av artikel 108.4 eller 109 i EUF-fördraget.
22. *penningtvätt*: penningtvätt enligt definitionen i artikel 2.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1624*.
23. *finansiering av terrorism*: finansiering av terrorism enligt definitionen i artikel 2.1.2 i förordning (EU) 2024/1624.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1624 av den 31 maj 2024 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism (EUT L, 2024/1624, 19.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1624/oj>).

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Andelar i irländska *building societies*, bortsett från andelar som utgör en form av eget kapital enligt artikel 5.1 b, ska behandlas som insättningar.”

3. Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att om ett kreditinstitut inte fullgör sina skyldigheter som deltagare i ett insättningsgarantisystem, ska det insättningsgarantisystemet omedelbart underrätta den utsedda myndigheten och den behöriga myndigheten för kreditinstitutet om detta. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten, i samarbete med den utsedda myndigheten och, i förekommande fall, med insättningsgarantisystemet, omedelbart vidtar alla lämpliga åtgärder, vid behov inbegripet åläggande av sanktioner, för att säkerställa att det berörda kreditinstitutet fullgör sina skyldigheter som deltagare i ett insättningsgarantisystem.

När det gäller de åtgärder som avses i första stycket ska medlemsstaterna i förekommande fall säkerställa att de behöriga myndigheterna kan använda de tillsynsbefogenheter som fastställs i avdelning VII kapitel 1 avsnitt IV i direktiv 2013/36/EU.

Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner som är tillämpliga när kreditinstitut åsidosätter sina skyldigheter som deltagare i ett insättningsgarantisystem. Dessa sanktioner ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.”

b) Följande punkt ska införas:

”4a. Medlemsstaterna ska säkerställa att om ett kreditinstitut underlåter att betala de avgifter som avses i artikel 10 och artikel 11.4 inom den tidsfrist som anges av insättningsgarantisystemet, ska insättningsgarantisystemet eller, i förekommande fall, den berörda utsedda myndigheten, för den period som dröjsmålet varar, ta ut lagstadgad ränta på det utestående beloppet.”

c) Punkterna 5 och 6 ska ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet informerar den berörda utsedda myndigheten och den berörda behöriga myndigheten i de fall de åtgärder som avses i punkterna 4 och 4a inte medför att kreditinstitutet fullgör sina skyldigheter som deltagare i insättningsgarantisystemet. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet eller, när så är lämpligt, den berörda utsedda myndigheten bedömer om det kreditinstitutet fortfarande uppfyller villkoren för fortsatt deltagande i det insättningsgarantisystemet och informerar den berörda behöriga myndigheten om resultatet av den bedömningen.

6. Om en behörig myndighet beslutar att återkalla en auktorisation i enlighet med artikel 18 i direktiv 2013/36/EU ska medlemsstaterna säkerställa att det berörda kreditinstitutet upphör att vara deltagare i insättningsgarantisystemet. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningar som innehas vid det kreditinstitutet den dag då det upphör att delta i insättningsgarantisystemet efter att auktorisationen återkallats fortsätter att omfattas av det insättningsgarantisystemet.”

d) I punkt 7 ska följande stycke läggas till:

”Om insättningsgarantisystemets verksamhet förvaltas av en privat enhet ska de utsedda myndigheterna ha nödvändiga verkställighetsbefogenheter för att åtgärda det insättningsgarantisystemets överträdelser av detta direktiv, inbegripet befogenheter att ålägga sanktioner eller andra administrativa åtgärder.”

e) Punkt 8 ska utgå.

f) Följande punkt ska läggas till:

”13. Senast den ... [36 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande] ska EBA utarbeta riktlinjer för omfattningen av, innehållet i och förfarandena för de stresstester som avses i punkt 10.”

4. Artikel 5 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) Led c ska ersättas med följande:

”c) Insättningar som härrör från transaktioner i samband med vilka en brottmålsdom för penningtvätt eller finansiering av terrorism har meddelats.”

ii) Led d ska ersättas med följande:

”d) Insättningar gjorda av finansiella institut, enligt definitionen i artikel 4.1.26 i förordning (EU) nr 575/2013, i eget namn och för egen räkning.”

iii) Led e ska utgå.

iv) Led f ska ersättas med följande:

”f) Insättningar vars kontohavare aldrig har identifierats enligt artikel 20 i förordning (EU) 2024/1624, när dessa insättningar har blivit indisponibla, utom när en innehavare begär utbetalning och varken kreditinstitutet eller insättningsgarantisystemet kan bevisa att bristen på identifiering orsakats av kontoinnehavarens agerande eller underlåtenhet att agera och förutsatt att insättarens identitet har kontrollerats före utbetalningen.”

v) Led j ska ersättas med följande:

”j) Insättningar gjorda av statliga eller delstatliga förvaltningar enligt definitionen i punkterna 2.114 och 2.115 i bilaga A till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 549/2013*, med undantag för insättningar gjorda av icke-vinstdrivande organisationer som kontrolleras av statliga eller delstatliga förvaltningar.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 549/2013 av den 21 maj 2013 om det europeiska national- och regionalräkenskapssystemet i Europeiska unionen (EUT L 174, 26.6.2013, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/549/oj>).”

vi) Följande led ska läggas till:

”l) Insättningar som uppfyller de villkor som avses i artikel 45b.1a a–d i direktiv 2014/59/EU, inbegripet insättningar med en återstående löptid på mindre än ett år.”

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Genom undantag från punkt 1 i den här artikeln får medlemsstaterna besluta att innestående insättningar i små eller medelstora företags personliga pensionsförsäkringssystem och tjänstepensionsplaner ska omfattas upp till den garantinivå som anges i artikel 6.1.”

5. Artikel 6 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska ändras på följande sätt:

i) Inledningsfrasen ska ersättas med följande:

”Utöver vad som sägs i punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att följande insättningar är skyddade till ett belopp på minst 500 000 EUR under sex månader efter det att beloppet har krediterats, eller från och med den tidpunkt då det blir rättsligt möjligt att överföra sådana insättningar.”

ii) Led a ska ersättas med följande:

”a) Insättningar som hänför sig till fastighetstransaktioner som genomförs av en fysisk person och som avser privatbostäder och insättningar avsedda för sådana transaktioner, förutsatt att dessa transaktioner har genomförts eller är avsedda att genomföras på kort sikt och förutsatt att den fysiska personen kan tillhandahålla handlingar som styrker att en sådan transaktion, före den dag då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande enligt artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande enligt artikel 2.1.8 b, hade genomförts eller var avsedd att genomföras på kort sikt.”

iii) Följande stycken ska läggas till:

”Vid tillämpning av första stycket led a ska medlemsstaterna säkerställa att insättningar skyddas upp till ett maximibelopp på 2 500 000 EUR.

Vid tillämpning av första stycket led a ska medlemsstaterna definiera begreppet ”kort sikt” i sin nationella rätt.”

b) Följande punkt ska införas:

”2a. Medlemsstaterna ska säkerställa att den garantinivå som fastställs i punkt 2 kompletterar den garantinivå som fastställs i punkt 1.”

c) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. Kommissionen ska regelbundet och minst vart femte år ompröva de belopp som avses i punkterna 1 och 2. Om så är lämpligt ska kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet ett förslag till rättsakt för att justera det belopp som anges i punkt 1, med särskilt beaktande av utvecklingen inom banksektorn och den ekonomiska och monetära situationen i unionen, liksom för att justera det belopp som anges i punkt 2, med beaktande av utvecklingen av fastighetspriserna i olika medlemsstater och behovet av att säkerställa proportionalitet och lika villkor i hela unionen.”

6. Artikel 7 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Om inte kontoinnehavaren är faktiskt berättigad till de belopp som finns innestående på ett konto, ska den person som är faktiskt berättigad täckas av garantin, förutsatt att den personen har blivit identifierad eller kan identifieras före den dag då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande enligt artikel 2.1 8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande enligt artikel 2.1 8 b.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8c ska insättningsgarantisystemet, när det gäller medel som en kontoinnehavare innehar för en faktiskt berättigad persons räkning på ett separat konto för yrkesmässiga ändamål enligt definitionen i nationell rätt, och om dessa medel är skyddade i enlighet med nationell rätt i den personens intresse mot fordringar från kontoinnehavarens andra borgenärer, vid fastställandet av det garanterade belopp som ska betalas till den faktiskt berättigade personen, inte beakta andra insättningar som den personen har gjort i samma kreditinstitut om den personen är identifierad av det kreditinstitutet.

Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen får återbetala garanterade insättningar antingen till kontoinnehavaren till förmån för varje faktiskt berättigad person eller direkt till den faktiskt berättigade personen.”

b) I punkt 5 ska första stycket ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna får besluta att insättares skyldigheter gentemot kreditinstitutet som har förfallit till betalning före den dag då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande enligt artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande enligt artikel 2.1.8 b ska dras av från det totala beloppet för den insättares kvalificerade insättningar i den mån kvittning är möjlig enligt de lag- och avtalsbestämmelser som reglerar avtalet mellan kreditinstitutet och insättaren.”

c) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet återbetalar kapitalbeloppet till det nominella värdet och den upplupna räntan på insättningar, per den dag då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande enligt artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande enligt artikel 2.1.8 b. Den garantinivå som fastställs i artikel 6.1 eller, under de omständigheter som avses i artikel 6.2, den garantinivå som fastställs i den punkten får inte överskridas.”

d) I punkt 9 ska sista meningen ersättas med följande:

”Den informationen ska ingå i den information som ges till insättare enligt artikel 16 i det här direktivet.”

7. Följande artikel ska införas:

Artikel 7a

Bevisbörda när det gäller kvalificerade insättningar och berättigande

I de fall som avses i artiklarna 6.2 a och 7.3 ska medlemsstaterna säkerställa att en insättare eller, när så är lämpligt, en kontoinnehavare bevisar att de berörda insättningarna uppfyller villkoren i artikel 6.2 eller alternativt bevisar att denne är berättigad till insättningarna under de omständigheter som avses i artikel 7.3.”

8. Artikel 8 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Insättningsgarantisystemen ska säkerställa att det återbetalningsbara beloppet finns tillgängligt så snart som möjligt och under alla omständigheter senast sju arbetsdagar från den dag då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande enligt artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande enligt artikel 2.1.8 b.”

b) Punkt 2 ska utgå.

c) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Genom undantag från punkt 1 ska medlemsstaterna tillåta att insättningsgarantisystemen tillämpar en längre återbetalningsperiod för

- a) de insättningar som avses i artikel 6.2 och som överstiger det belopp som fastställs i artikel 6.1, och
- b) de insättningar som avses i artiklarna 7.3 och 8b, om den person som är faktiskt berättigad till dessa insättningar inte har identifierats när insättningarna blir indisponibla.

Denna längre period får inte överstiga 20 arbetsdagar från den dag då dessa insättningsgarantisystem mottagit den fullständiga information eller dokumentation som de har begärt för att granska fordringarna och kontrollera att villkoren för återbetalning är uppfyllda.”

d) Punkt 4 ska utgå.

e) Punkt 5 ska ändras på följande sätt:

- i) Led b ska utgå.

- ii) Led c ska ersättas med följande:
 - ”c) genom undantag från punkt 9, om inga transaktioner som avser insättningen har förekommit inom de senaste 24 månaderna, och kontot därmed är vilande, utom när en insättare också har insättningar på ett annat konto i samma kreditinstitut som inte är vilande, eller”
- iii) Led d ska utgå.
- f) Följande punkt ska införas:
 - ”5a. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9.3 ska medlemsstaterna, om en insättning är föremål för restriktiva åtgärder som antagits av unionen på grundval av artikel 29 i fördraget om Europeiska unionen (*EU-fördraget*) eller artikel 215 i EUF-fördraget (*unionens restriktiva åtgärder*), säkerställa att insättningsgarantisystemen håller inne återbetalningen av det återbetalningsbara beloppet under den tid som sådana åtgärder varar.

Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstituten öronmärker insättningar som är föremål för unionens restriktiva åtgärder på ett sätt som möjliggör omedelbar identifiering i enlighet med första stycket i denna punkt.”
- g) Punkt 8 ska utgå.

h) Punkt 9 ska ersättas med följande:

”9. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett insättningsgarantisystem, om inga transaktioner som avser insättningen har förekommit under de senaste 24 månaderna, får fastställa ett tröskelvärde för de administrativa kostnader som detta insättningsgarantisystem skulle ådra sig för att göra en sådan återbetalning. Insättningsgarantisystemet ska inte vara skyldigt att vidta aktiva åtgärder för att återbetala belopp till insättare som underskrider det tröskelvärdet. Medlemsstaterna ska dock säkerställa att insättningsgarantisystemet återbetalar belopp till insättare som underskrider det tröskelvärdet på begäran av dessa insättare.”

9. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 8a

Återbetalning av insättningar som överstiger 10 000 EUR

Om de belopp som ska återbetalas överstiger 10 000 EUR ska medlemsstaterna säkerställa att insättningsgarantisystemen om möjligt återbetalar insättarna via betalningar enligt definitionen i artikel 4.24 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366* eller, om sådana betalningar inte är möjliga, via andra betalningsmedel än kontantbetalning, som säkerställer medlens spårbarhet.

Artikel 8b

Garanti för insatta kundmedel

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insatta kundmedel täcks av insättningsgarantisystem om allt av följande gäller:
 - a) Sådana insättningar placeras för sådana kunders räkning som är berättigade till skydd i enlighet med artikel 5.1.
 - b) Sådana insättningar görs på separata konton i enlighet med de skyddskrav som fastställs i den unionsrätt som reglerar verksamheten i de enheter som avses i artikel 5.1 d.
 - c) De kunder som avses i led a i den här punkten är identifierade eller identifierbara av det finansiella institut som innehar kontot för dessa kunders räkning före den dag då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande som avses i artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den garantinivå som avses i artikel 6.1 tillämpas för var och en av de kunder som uppfyller villkoret i punkt 1 c i den här artikeln. Genom undantag från artikel 7.1 ska insättningsgarantisystemet, när det fastställer det återbetalningsbara beloppet för en enskild kund, inte beakta de sammanlagda insättningsbelopp som kunden placerat i samma kreditinstitut.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen återbetalar garanterade insatta kundmedel antingen till kontoinnehavaren till förmån för varje kund eller direkt till kunden.
4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i vilka specificeras
 - a) tekniska detaljer för att identifiera kunder som ska återbetalas i enlighet med artikel 8,
 - b) kriterier och omständigheter enligt vilka återbetalningen ska göras till kontoinnehavaren till förmån för varje kund eller till kunden direkt,
 - c) regler för att undvika flera krav på utbetalning till samma mottagare.

Vid utarbetandet av de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt ska EBA beakta följande:

- a) Särdragen i affärsmodellen för de olika typer av finansiella institut som avses i artikel 5.1 d.
- b) De särskilda krav i tillämplig unionsrätt som reglerar verksamheten i de finansiella institut som avses i artikel 5.1 d när det gäller behandlingen av kundmedel.

EBA ska överlämna de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket till kommissionen senast den ... [12 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande].

Befogenhet delegeras till kommissionen att komplettera detta direktiv genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 8c

Innehållande av återbetalningar vid farhågor om penningtvätt eller finansiering av terrorism

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att den utsedda myndigheten informerar insättningsgarantisystemet inom 24 timmar från den tidpunkt då den mottagit den information som avses i artikel 64.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1640** från ett finansiellt tillsynsorgan enligt definitionen i artikel 2.1 i det direktivet. Medlemsstaterna ska säkerställa att den information som utbyts mellan den utsedda myndigheten och insättningsgarantisystemet är begränsad till den information som är strikt nödvändig för att insättningsgarantisystemet ska kunna fullgöra sina uppgifter och sitt ansvar enligt detta direktiv och att detta informationsutbyte uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 96/9/EG***.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet håller inne återbetalningen av det återbetalningsbara beloppet om en insättare eller en person som är berättigad till belopp på dennes konto har anklagats för ett brott som har ett direkt eller indirekt samband med penningtvätt eller finansiering av terrorism, i avvaktan på domstolens dom. Medlemsstaterna ska inrätta ett förfarande som säkerställer att denna information lämnas till insättningsgarantisystemet i god tid.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet håller inne återbetalningen av det återbetalningsbara beloppet under samma period som den som fastställs i artikel 24 i direktiv (EU) 2024/1640 om det informeras av kreditinstitutet eller den utsedda myndigheten om att den finansunderrättelseenhet som avses i den artikeln tillfälligt har avbrutit en transaktion, ett konto eller en affärsförbindelse som rör den berörda insättaren.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet inte hålls ansvarigt för eventuella innehållanden som görs i enlighet med punkterna 2 och 3.

* Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj>).

** Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1640 av den 31 maj 2024 om de mekanismer som medlemsstaterna ska inrätta för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av direktiv (EU) 2019/1937 och om ändring och upphävande av direktiv (EU) 2015/849 (EUT L, 2024/1640, 19.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1640/oj>).

*** Europaparlamentets och rådets direktiv 96/9/EG av den 11 mars 1996 om rättsligt skydd för databaser (EGT L 77, 27.3.1996, s. 20, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/1996/9/oj>).”

10. I artikel 9 ska punkterna 2 och 3 ersättas med följande:

- ”2. Utan att det påverkar de rättigheter som insättare kan ha enligt nationell rätt ska insättningsgarantisystem som inom ramen för en garanti och nationella bestämmelser betalar ut belopp vara berättigade att vid likvidations- eller rekonstruktionsförfaranden träda i insättarnas ställe för ett belopp som motsvarar de betalningar som dessa insättningsgarantisystem gör till dessa insättare. Insättningsgarantisystem som lämnar ett bidrag inom ramen för de resolutionsverktyg som avses i artikel 37.3 a eller b i direktiv 2014/59/EU, eller i samband med åtgärder som vidtas i enlighet med artikel 11.5 i det här direktivet, ska ha en fordran i likvidationsförfaranden på den resterande delen av kreditinstitutet till ett belopp som motsvarar deras bidrag. Denna fordran ska ha samma prioritet som garanterade insättningar har enligt den nationella rätt som reglerar normala insolvensförfaranden i enlighet med artikel 108.1 i direktiv 2014/59/EU.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättare vars insättningar inte har återbetalats eller erkänts av insättningsgarantisystemet inom de tidsfrister som anges i artikel 8.1 och 8.3 kan lämna in en fordran mot insättningsgarantisystemet för återbetalning av deras insättningar inom fem år från den dag då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande enligt artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande enligt artikel 2.1.8 b.”

11. Artikel 10 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de tillgängliga finansiella medlen i ett insättningsgarantisystem senast den 3 juli 2024 åtminstone uppnår en målnivå på 0,8 % av beloppet på dess deltagares garanterade insättningar.

För beräkningen av den målnivå som avses i första stycket ska referensperioden löpa mellan den 31 december före det datum då målnivån ska uppnås och det datumet.

Vid fastställandet av huruvida insättningsgarantisystemet har uppnått den målnivå som anges i första stycket ska medlemsstaterna endast ta hänsyn till tillgängliga finansiella medel som deltagare i insättningsgarantisystemet bidragit med direkt eller som återvunnits från dem, exklusive administrativa avgifter och pålagor. Dessa tillgängliga finansiella medel ska inbegripa investeringsinkomster från medel som deltagarna har bidragit med till insättningsgarantisystemet och medel som insättningsgarantisystemet har återvunnit i samband med sina fordringar till följd av sina ingripanden, men ska inte omfatta återbetalningar som inte fordrats av kvalificerade insättare under utbetalningsförfaranden och skulder som ska betalas av insättningsgarantisystemet. En utestående lånefordran gentemot ett annat insättningsgarantisystem enligt artikel 12 eller en utestående lånefordran eller medel som på annat sätt gjorts tillgängliga enligt artikel 12a ska uteslutande inkluderas och räknas med mot den målnivån.

Om finansieringskapaciteten inte når upp till målnivån ska betalningen av avgifter återupptas minst till dess att målnivån har uppnåtts igen.

Om den målnivå som avses i första stycket i denna punkt har uppnåtts för första gången och de tillgängliga finansiella medlen, efter antingen en ökning av beloppet för garanterade insättningar eller en utbetalning av medel från insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 8 eller artikel 11.2, 11.3 eller 11.5, har minskat till en nivå under två tredjedelar av målnivån, ska insättningsgarantisystemet fastställa den regelbundna avgiften till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom en period som inte ska överstiga sex år.”.

Om den målnivå som avses i första stycket har uppnåtts för första gången och de tillgängliga finansiella medlen har minskat med mindre än en tredjedel av målnivån, ska ett insättningsgarantisystem fastställa den regelbundna avgiften till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom två år.

Insättningsgarantisystemet får förlänga denna period med ytterligare ett år för att säkerställa att det belopp som ska samlas in når ett belopp som står i proportion till kostnaderna för att samla in avgifterna.

Vid fastställandet av den regelbundna avgiften ska vederbörlig hänsyn tas till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska avgifter kan ha när årsavgifterna fastställs inom ramen för den här artikeln.

Medlemsstaterna får förlänga den inledande tidsperiod som avses i första stycket med högst fyra år om insättningsgarantisystemet har gjort sammanlagda utbetalningar som uppgår till mer än 0,8 % av de garanterade insättningarna.”

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. De tillgängliga finansiella medel som insättningsgarantisystemet tar hänsyn till för att uppnå den målnivå som avses i punkt 2 får innefatta betalningsåtaganden som ska betalas inom två arbetsdagar efter en begäran från insättningsgarantisystemet. Den totala andelen av sådana betalningsåtaganden får inte överstiga 30 % av totalbeloppet för de tillgängliga finansiella medel som anskaffats i enlighet med punkt 2.

EBA ska utfärda riktlinjer för betalningsåtaganden där kriterier för godtagande av sådana åtaganden fastställs.”

c) Punkt 4 ska utgå.

d) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystem, utsedda myndigheter eller behöriga myndigheter fastställer investeringsstrategin för insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel och att investeringsstrategin överensstämmer med principerna om diversifiering och investeringar i lågrisktillgångar. Insättningsgarantisystemen ska endast använda derivat för riskhanteringsändamål, inbegripet hantering av marknadsrisk och likviditetsrisk.”

e) Följande punkt ska införas:

”7a. Om insättningsgarantisystemen får placera alla eller en del av sina tillgängliga finansiella medel hos sin nationella centralbank eller nationella statskassa ska medlemsstaterna säkerställa att dessa tillgängliga finansiella medel hålls separata från andra medel för redovisningsändamål och att de är lättillgängliga för användning av dessa insättningsgarantisystem i enlighet med artiklarna 11, 12 och 14.3.”

f) Punkt 9 ska ersättas med följande:

”9. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen har infört lämpliga alternativa finansieringsarrangemang så att de med kort varsel kan erhålla finansiering för att tillgodose de fordringar som ställs på dessa insättningsgarantisystem. Alternativa finansieringsarrangemang som finansieras med offentliga medel får endast användas för återbetalning enligt artikel 8.1 och för de åtgärder som avses i artikel 11.2 som en sista utväg och ska tillhandahållas i form av lån eller garantier. Alternativa finansieringsarrangemang från offentliga källor får endast tillhandahållas på villkor att insättningsgarantisystemet gör det rättsliga åtagandet att återbetala alternativa finansieringsarrangemang som finansieras eller garanteras genom offentliga medel och överenskommen ränta och överenskomna avgifter inom sex år.

Under exceptionella omständigheter, om den behöriga myndigheten mot bakgrund av utbetalningar och återvinningar under återbetalningsperioden bedömer att återbetalningen skulle kunna överbelasta finansieringskapaciteten för de återstående deltagande instituten, får återbetalningsperioden förlängas en gång med upp till tre år.”

g) Punkt 10 ska utgå.

h) Följande punkter ska läggas till:

”11. I samband med de åtgärder som avses i artikel 11.1, 11.2, 11.3 och 11.5 får medlemsstaterna tillåta att insättningsgarantisystemen använder medel från de alternativa finansieringsarrangemang som avses i artikel 10.9 och som inte finansieras eller garanteras med offentliga medel innan de använder sina tillgängliga finansiella medel och innan de extra avgifter som avses i artikel 10.8 uppbärs.

12. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i vilka specificeras

- a) metoden för beräkning av de tillgängliga finansiella medel som är kvalificerade för att uppnå den målnivå som avses i punkt 2, inbegripet avgränsningen av insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel och de kategorier av tillgängliga finansiella medel som härrör från bidragna medel,
- b) närmare uppgifter om processen för att uppnå den målnivå som avses i punkt 2 efter det att ett insättningsgarantisystem har använt tillgängliga finansiella medel i enlighet med artikel 11 eller när beloppet för garanterade insättningar har ökat.

EBA ska överlämna de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket till kommissionen senast den ... [24 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande].

Kommissionen ges befogenhet att komplettera detta direktiv genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

13. Senast den ... [24 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande] ska EBA utarbeta riktlinjer för att bistå insättningsgarantisystemen med att diversifiera sina tillgängliga finansiella medel och om hur insättningsgarantisystemen kan investera i lågriskstillgångar; dessa riktlinjer är tillämpliga på insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel.”

12. Artikel 11 ska ersättas med följande:

”Artikel 11

Användning av medel

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen använder de tillgängliga finansiella medel som avses i artikel 10 i första hand för att säkerställa återbetalning till insättare i enlighet med artikel 8.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen använder tillgängliga finansiella medel för att finansiera resolutionen av kreditinstitut i enlighet med artikel 109 i direktiv 2014/59/EU.

3. Medlemsstaterna får tillåta insättningsgarantisystem att använda tillgängliga finansiella medel för förebyggande åtgärder, om allt av följande är tillämpligt:
 - a) Resolutionsmyndigheten har inte fattat något beslut enligt artikel 82.2 i direktiv 2014/59/EU.
 - b) Samtliga villkor som anges i artiklarna 11a och 11b är uppfyllda.
4. Om tillgängliga finansiella medel har använts för de förebyggande åtgärder som avses i artikel 11a ska anslutna kreditinstitut omedelbart tillhandahålla insättningsgarantisystemet de medel som används för sådana åtgärder, vid behov i form av extra avgifter, om något av följande är tillämpligt:
 - a) Om ett behov av att återbetala insättare eller ingripa i en resolution uppstår och insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel understiger två tredjedelar av målnivån.
 - b) Om insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel understiger 25 % av målnivån.
5. Om ett kreditinstitut avvecklas i enlighet med artikel 32b i direktiv 2014/59/EU för att lämna marknaden eller upphöra med sin bankverksamhet, får medlemsstaterna tillåta insättningsgarantisystemen att använda tillgängliga finansiella medel till alternativa åtgärder för att bevara insättarnas tillgång till sina insättningar, inbegripet överföring av tillgångar och skulder och överföring av insättningar, förutsatt att alla villkor som anges i artikel 11d i det här direktivet är uppfyllda.

6. Senast den... [fyra år från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande] ska kommissionen, efter samråd med EBA, förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport med en bedömning av genomförandet och effekterna av de bestämmelser som rör de åtgärder som avses i punkterna 3 och 5, inbegripet
- a) en utvärdering av läget när det gäller införlivandet och genomförandet av dessa åtgärder och eventuella rättsliga eller praktiska hinder som har hindrat medlemsstaterna från att göra det möjligt för sina insättningsgarantisystem att finansiera dem,
 - b) en bedömning av dessa åtgärders ändamålsenlighet och i vilken utsträckning de har bidragit till att uppnå målen i detta direktiv,
 - c) en analys av lämpligheten i att göra dessa åtgärder tillgängliga för insättningsgarantisystem i alla medlemsstater.

Rapporten ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.”

13. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 11a

Förebyggande åtgärder

1. Om medlemsstaterna tillåter att medel från insättningsgarantisystemen används för förebyggande åtgärder enligt artikel 11.3, ska de säkerställa att insättningsgarantisystemen använder de tillgängliga finansiella medlen för sådana förebyggande åtgärder, förutsatt att samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - a) Ett kreditinstituts begäran om finansiering av sådana förebyggande åtgärder åtföljs av en not som anger åtgärder som avses i artikel 11b.1.
 - b) Kreditinstitutet har samrått med den behöriga myndigheten om de åtgärder som anges i den not som avses i artikel 11b.1 och har beaktat den behöriga myndighetens synpunkter på dessa åtgärder.
 - c) Insättningsgarantisystemets användning av förebyggande åtgärder är kopplad till villkor som åläggs det understödda kreditinstitutet, vilka åtminstone omfattar striktare riskövervakning av kreditinstitutet, åtföljt av styrningsarrangemang som underlättar sådan övervakning, större kontrollrättigheter för insättningsgarantisystemet och mer frekvent rapportering till de behöriga myndigheterna.
 - d) Insättningsgarantisystemets användning av förebyggande åtgärder är villkorat av kreditinstitutets skyldighet att säkra effektiv tillgång till garanterade insättningar.

- e) De anslutna kreditinstituten kan betala de extra avgifterna i enlighet med artikel 11.4.
 - f) Kreditinstitutet uppfyller sina skyldigheter enligt detta direktiv och den återbetalningsplan eller exitstrategi som avses i artikel 11b.6 i det här direktivet eller i artikel 32c.2 b i direktiv 2014/59/EU har följts med avseende på tidigare förebyggande åtgärder eller extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen har infört lämpliga övervakningssystem och beslutsförfaranden för att välja ut och genomföra förebyggande åtgärder och övervaka relaterade risker.
 3. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen får genomföra förebyggande åtgärder först när den utsedda myndigheten har bekräftat att alla villkor i punkt 1 är uppfyllda. Den utsedda myndigheten ska underrätta den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten om detta.
 4. EBA ska utarbeta riktlinjer som specificerar följande:
 - a) De villkor som avses i punkt 1 c.
 - b) De övervakningssystem och beslutsförfaranden som insättningsgarantisystemen ska ha infört i enlighet med punkt 2, med beaktande av praxisen hos de institutionella skyddssystem som avses i artikel 1.2 c.

- c) Med beaktande av kraven i artikel 11b, de detaljerade arrangemangen för samarbete mellan resolutionsmyndigheterna, de utsedda myndigheterna och de behöriga myndigheterna enligt punkterna 1 och 3 i den här artikeln.

Artikel 11b

Krav för förebyggande åtgärder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut som begär att ett insättningsgarantisystem ska finansiera förebyggande åtgärder enligt artikel 11.3 lägger fram en not som anger de åtgärder som dessa kreditinstitut åtar sig att vidta för att garantera efterlevnaden av de tillämpliga tillsynskraven i enlighet med direktiv 2013/36/EU och förordning (EU) nr 575/2013.
2. Den not som avses i punkt 1 ska ange åtgärder för att minska risken för att kreditinstitutets finansiella sundhet försämras och stärka dess kapital- och likviditetssituation.
3. Om ett insättningsgarantisystems finansiella medel används för förebyggande åtgärder enligt artikel 11.3 i det här direktivet ska sådan användning anses vara en förändring av kreditinstitutets finansiella ställning och en uppdatering av återhämtningsplanen ska krävas enligt artikel 5.2 i direktiv 2014/59/EU.

4. I fråga om kapitalstödåtgärder, inbegripet rekapitaliseringar, nedskrivningar av tillgångar och tillgångsgarantier, ska medlemsstaterna säkerställa att ett insättningsgarantisystems tillgängliga finansiella medel endast täcker det kapitalunderskott som för närvarande uppskattas på grundval av följande faktorer:
- a) Det kapitalunderskott som identifierats i ett stresstest på unionsnivå eller nationell nivå, en översyn av tillgångarnas kvalitet eller motsvarande, under översyns- och utvärderingsprocessen, inspektioner på plats eller tillfällig förvaltning eller av en oberoende värderare.
 - b) Kapitalanskaffningsåtgärder som ska genomföras inom sex månader efter det att omstruktureringsplanen för verksamheten har lämnats in.
 - c) Skyddsåtgärder för att förhindra utflöden av medel, inbegripet de åtgärder som avses i punkt 7.

De faktorer som anges i första stycket a c ska ingå i den not som avses i punkt 1.

Vid fastställandet av beloppet för det kapitalstöd som ska tillhandahållas av insättningsgarantisystemet får insättningsgarantisystemet också ta hänsyn till eventuella framåtblickande bedömningar av kapitalbehovet, inbegripet den kapitalkonserveringsplan som avses i artikel 142 i direktiv 2013/36/EU.

Insättningsgarantisystemet ska underrätta den behöriga myndigheten om beloppet för det kapitalstöd som ska tillhandahållas.

5. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen överför sina innehav av aktier eller andra kapitalinstrument i det understödda kreditinstitutet så snart de kommersiella och finansiella omständigheterna tillåter det.
6. Medlemsstaterna ska säkerställa att den not som avses i punkt 1 föreskriver en exitstrategi från de förebyggande åtgärderna, inbegripet en tydligt angiven tidsplan för kreditinstitutets återbetalning av alla återbetalningsbara medel som mottagits som en del av de förebyggande åtgärderna och avyttring av det berörda insättningsgarantisystemets innehav i det kreditinstitutets kapital enligt punkt 5. Denna information får inte offentliggöras förrän efter det att kreditinstitutet har lämnat de förebyggande åtgärderna eller den bedömning som avses i artikel 11c.3 har slutförts, med förbehåll för de icke uppskjutningsbara skyldigheter att offentliggöra information som avses i artikel 17 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014*.
7. Medlemsstaterna ska säkerställa att inga utdelningar, aktieåterköp eller rörliga ersättningar betalas ut och att inget oåterkalleligt åtagande om utbetalning av utdelningar, aktieåterköp eller rörliga ersättningar görs av det understödda kreditinstitutet. Den behöriga myndigheten får undantagsvis tillåta utbetalning av utdelningar om kreditinstitutet på ett för den behöriga myndigheten övertygande sätt visar att det är rättsligt förpliktigt att betala ut sådana utdelningar. Medlemsstaterna ska säkerställa att förbuden som anges i denna punkt fortsätter att gälla till dess att kreditinstitutet har lämnat de förebyggande åtgärderna.

8. Medlemsstaterna ska säkerställa att det understödda kreditinstitutet inom sex månader från tillhandahållandet av det ursprungliga finansiella stödet lämnar in en omstruktureringsplan för verksamheten till den behöriga myndigheten. Efter det att de förebyggande åtgärderna har beviljats får den behöriga myndigheten förlänga denna period till högst åtta månader. Om den behöriga myndigheten inte är övertygad om att omstruktureringsplanen för verksamheten är trovärdig eller genomförbar ska insättningsgarantisystemets ytterligare tillhandahållande av medel till det berörda kreditinstitutet avbrytas.
9. Medlemsstaterna ska säkerställa att de åtgärder som planeras i omstruktureringsplanen för verksamheten enligt punkt 8 är förenliga med den rekonstruktionsplan för kreditinstitutet som kommissionen kan kräva enligt unionens ram om statligt stöd.
10. Den behöriga myndigheten ska tillhandahålla resolutionsmyndigheten omstruktureringsplanen för verksamheten enligt punkt 8. Resolutionsmyndigheten får granska omstruktureringsplanen för verksamheten i syfte att identifiera eventuella åtgärder som skulle kunna inverka negativt på institutets möjlighet till resolution och får lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten med avseende på de frågorna. Resolutionsmyndigheten ska meddela sin bedömning och sina rekommendationer inom den tidsram som fastställs av den behöriga myndigheten.

Artikel 11c

Åtgärdsplan

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet utan dröjsmål underrättar den behöriga myndigheten om ett kreditinstitut underlåter att fullgöra de åtaganden som anges i den not som avses i artikel 11b.1 eller i den omstruktureringsplan för verksamheten som avses i artikel 11b.8, underlåter att senast på förfalldagen återbetala det belopp som betalats ut inom ramen för de förebyggande åtgärder som avses i artikel 11.3 eller underlåter att följa den exitstrategi som avses i artikel 11b.6.
2. Under de omständigheter som avses i punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att den behöriga myndigheten begär att kreditinstitutet till den utsedda myndigheten och insättningsgarantisystemet lämnar in en engångsåtgärdsplan som beskriver de åtgärder som kreditinstitutet kommer att vidta för att säkra efterlevnad av tillsynskraven, säkerställa sin långsiktiga bärkraft och återbetala det förfallna belopp som insättningsgarantisystemet bidragit med till de förebyggande åtgärderna, samt tidsramen för detta. Den utsedda myndigheten och insättningsgarantisystemet ska samråda med den behöriga myndigheten när det gäller de åtgärder som planeras i åtgärdssplanen.

3. Om den behöriga myndigheten inte är övertygad om att åtgärdsplanen är trovärdig eller genomförbar eller om kreditinstitutet underlåter att följa åtgärdsplanen ska den behöriga myndigheten informera insättningsgarantisystemet och resolutionsmyndigheten om sin bedömning. I så fall ska insättningsgarantisystemet inte bevilja kreditinstitutet några ytterligare förebyggande åtgärder, och de relevanta myndigheterna ska göra en bedömning av huruvida institutet fallerar eller sannolikt kommer att falla i enlighet med artikel 32 i direktiv 2014/59/EU.
4. Senast den... [36 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande] ska EBA utfärda riktlinjer om vad som ska ingå i den omstruktureringsplan för verksamheten som åtföljer de förebyggande åtgärder som avses i artikel 11b.4–11b.8 och i den åtgärdsplan som avses i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 11d

Villkor för alternativa åtgärder

1. Om ett insättningsgarantisystems tillgängliga finansiella medel används för alternativa åtgärder enligt artikel 11.5 ska medlemsstaterna säkerställa att insättningsgarantisystemet får bidra till det belopp som krävs för att finansiera överföringen av icke-garanterade insättningar och andra ordinarie skulder utan säkerhet till en mottagare och för att säkerställa mottagarens kapitalneutralitet, utöver det belopp som krävs för överföringen av garanterade insättningar och tillgångar i det berörda kreditinstitutet, om den relevanta nationella myndigheten bedömer att
 - a) överföringen av icke-garanterade insättningar eller av ordinarie skulder utan säkerhet är absolut nödvändig och proportionell för att undvika spridningseffekter, särskilt när det gäller kvalificerade insättningar som innehas av fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag,
 - b) överföringen av icke-garanterade insättningar och av ordinarie skulder utan säkerhet skulle maximera värdet vid försäljning eller överföring till en ny köpare och därigenom begränsa förstörelse av ekonomiska värden och minska borgenärernas potentiella förluster, eller

- c) det finns ett behov av att bevara hela kundrelationen för att upprätthålla förtroendet.

Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen inte finansierar överföringen av kapitalbas och skulder med lägre rankning än ordinarie skulder utan säkerhet i deras nationella lagstiftning som reglerar normala insolvensförfaranden.

- 2. När ett insättningsgarantisystem finansierar överföringen av tillgångar och skulder, inbegripet en överföring av insättningar enligt artikel 11.5, ska medlemsstaterna säkerställa att det berörda kreditinstitutet eller den relevanta nationella myndigheten saluför eller vidtar åtgärder för saluföring av de tillgångar, rättigheter och skulder som det kreditinstitutet avser att överföra. Utan att det påverkar tillämpningen av unionens ram om statligt stöd ska sådan saluföring
 - a) vara öppen och transparent och inte ge någon missvisande bild av de tillgångar, rättigheter och skulder som ska överföras,
 - b) varken gynna eller diskriminera potentiella köpare och inte ge någon potentiell köpare några fördelar,
 - c) inte innebära några intressekonflikter,
 - d) beakta behovet av att genomföra en snabb lösning, med hänsyn till den tidsfrist för konstaterandet enligt artikel 2.1.8 a som anges i artikel 3.2 andra stycket, och

- e) syfta till att i största möjliga utsträckning maximera försäljningspriset för de berörda tillgångarna, rättigheterna och skulderna.

Artikel 11e

Test av det minst kostsamma scenariot

Om medel från insättningsgarantisystemet används för någon av de åtgärder som avses i artikel 11.2, 11.3 eller 11.5 i detta direktiv ska medlemsstaterna säkerställa att beloppet för respektive ingripande från insättningsgarantisystemet inte överstiger det lägsta av följande belopp:

- a) Beloppet för garanterade insättningar hos kreditinstitutet.
- b) Det belopp som följer av villkoren för tillämpning av den relevanta åtgärd som fastställs i artikel 109 i direktiv 2014/59/EU eller i artikel 11.3 eller 11.5 i det här direktivet.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordning) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG (EUT L 173, 12.6.2014, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/596/oj>).”

14. Följande artikel ska införas:

”Artikel 12a

Användning av tillgängliga finansiella medel i institutionella skyddssystem som erkänns som ett insättningsgarantisystem enligt artikel 113.7 b i förordning (EU) nr 575/2013

1. Medlemsstaterna får tillåta att ett institutionellt skyddssystem enligt artikel 1.2 c lånar ut eller på annat sätt gör sina tillgängliga finansiella medel enligt artikel 10.1 tillgängliga för andra medel i det institutionella skyddssystemet enligt artikel 113.7 b i förordning (EU) nr 575/2013, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:
 - a) De finansiella medel som lånas ut eller på annat sätt görs tillgängliga behövs för att säkerställa likviditeten och solvensen för att undvika att ett anslutet institut går i konkurs.
 - b) Insättningsgarantisystemet behöver inte omedelbart använda de tillgängliga finansiella medlen enligt artikel 10.1 för att återbetala insättare i sina deltagande institut eller ingripa i resolutionen av sina deltagande institut.
 - c) Det totala beloppet överstiger inte 75 % av insättningsgarantisystemets målnivå.
 - d) De finansiella medel som lånas ut eller på annat sätt görs tillgängliga ska återbetalas inom sex år.

2. Om ett institutionellt skyddssystem enligt artikel 1.2 c har lånat ut eller på annat sätt gjort finansiella medel tillgängliga i enlighet med punkt 1 i den här artikeln och ett behov av att återbetala insättare i dess deltagande institut eller att ingripa i resolution uppstår, ska medlemsstaterna säkerställa att dessa medel återbetalas på begäran inom en period som inte överstiger den period som avses i artikel 8.1.”

15. Artikel 14 ska ändras på följande sätt:

- a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen omfattar

- a) insättare vid filialer som upprättats av deras anslutna kreditinstitut i andra medlemsstater, och
- b) insättare vid anslutna kreditinstitut som utövar friheten att tillhandahålla tjänster enligt avdelning V kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU, om dessa insättare utnyttjar dessa tjänster i en annan medlemsstat.”

b) I punkt 2 ska följande stycke läggas till:

”Genom undantag från första stycket ska medlemsstaterna säkerställa att ett insättningsgarantisystem i hemmedlemsstaten får besluta att ersätta insättare vid filialer i en annan medlemsstat direkt, om allt av följande är tillämpligt:

- i) Den administrativa bördan och kostnaden för en sådan återbetalning är lägre än vid en återbetalning från ett insättningsgarantisystem i värdmedlemsstaten.
- ii) Hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem säkerställer att insättarna inte får sämre villkor än de skulle ha fått om återbetalningen hade gjorts i enlighet med första stycket.
- iii) Återbetalningen görs i samma valuta som om återbetalningen hade gjorts i enlighet med första stycket.”

c) Följande punkter ska införas:

”2a. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett insättningsgarantisystem i en värdmedlemsstat, efter överenskommelse med ett insättningsgarantisystem i en hemmedlemsstat, får fungera som kontaktpunkt för insättare vid kreditinstitut som utövar den frihet att tillhandahålla tjänster som avses i avdelning V kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU och ska ersättas av hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem för de kostnader som uppstår.

- 2b. Om punkterna 2 är tillämplig ska medlemsstaterna säkerställa att hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem och den berörda värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem har en överenskommelse om utbetalningsvillkor, inbegripet ersättning för uppkomna kostnader, kontaktpunkten för insättare, tidsplan och betalningsmetod.
- 2c. Om punkt 2 eller 2a är tillämplig ska hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem förse värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem med information om
- a) antalet insättare vid filialer som inrättats av dess anslutna kreditinstitut i den värdmedlemsstaten, beloppet för garanterade insättningar i dessa filialer och alla relevanta ändringar av detta,
 - b) antalet insättare vid dess anslutna kreditinstitut som utövar friheten att tillhandahålla tjänster enligt avdelning V kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU, om dessa insättare utnyttjar dessa tjänster i den värdmedlemsstaten, det totala beloppet för dessa insättares garanterade insättningar och alla relevanta ändringar av detta.”

d) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Om ett kreditinstitut upphör att delta i ett insättningsgarantisystem och ansluter sig till ett annat insättningsgarantisystem eller om en del av kreditinstitutets verksamhet överförs till ett annat insättningsgarantisystem, ska medlemsstaterna säkerställa att det ursprungliga insättningsgarantisystemet till det mottagande insättningsgarantisystemet i proportion till beloppet av de överförda garanterade insättningarna överför de avgifter som ska betalas för de tolv månader som föregår ändringen av deltagandet i insättningsgarantisystem eller överföringen av verksamhet, med undantag för de extra avgifter som avses i artikel 10.8.”

e) Följande punkt ska införas:

”3a. Vid tillämpning av punkt 3 ska medlemsstaterna säkerställa att det ursprungliga insättningsgarantisystemet, på begäran av det mottagande insättningsgarantisystemet, överför det belopp som avses i den punkten inom en månad från denna begäran.”

f) I punkt 4 ska första stycket ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem utbyter information enligt artikel 4.7 och 4.10 samt artikel 16a.1 och 16a.2 med systemen i värdmedlemsstaten. De begränsningar som fastställs i artikel 4.11 ska tillämpas.”

g) Följande punkt ska läggas till:

”9. Senast den ... [24 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande] ska EBA utfärda riktlinjer för respektive roller för hemmedlemsstatens och värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem enligt punkt 2, inbegripet en förteckning över de omständigheter och villkor enligt vilka ett insättningsgarantisystem i hemmedlemsstaten kan besluta att återbetala insättare vid filialer i en annan medlemsstat i enlighet med punkt 2 tredje stycket.”

16. Artikel 15 ska ersättas med följande:

”Artikel 15

Filialer i unionen till kreditinstitut som är etablerade i tredjeland

Medlemsstaterna ska kräva att filialer till kreditinstitut med huvudkontor utanför unionen ansluter sig till ett insättningsgarantisystem inom deras territorium innan de tillåter sådana filialer att ta emot kvalificerade insättningar i dessa medlemsstater.

Medlemsstaterna ska säkerställa att de filialer som avses i första stycket bidrar till insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 13.”

17. Följande artikel ska införas:

”Artikel 15a

Anslutna kreditinstitut med filialer i tredjeland

Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystem inte täcker insättare vid filialer som har inrättats i tredjeland av deras anslutna kreditinstitut.

Genom undantag från första stycket får medlemsstaterna föreskriva att insättningsgarantisystem täcker insättare vid filialer som har inrättats i tredjeland av deras anslutna kreditinstitut, på villkor att dessa insättningsgarantisystem samlar in motsvarande bidrag från de berörda kreditinstituten och med förbehåll för den utsedda myndighetens godkännande.”

18. Artikel 16 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstituten till sådana personer som redan har gjort eller avser att göra insättningar lämnar den information som dessa insättare behöver för att identifiera de insättningsgarantisystem till vilka kreditinstitutet och dess filialer är anslutna inom unionen. Kreditinstitut ska lämna denna information med hjälp av ett informationsblad som utarbetats i ett format ur vilket data kan extraheras enligt definitionen i artikel 2.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2859*.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2859 av den 13 december 2023 om inrättande av en europeisk gemensam kontaktpunkt som ger centraliserad tillgång till offentlig information som rör finansiella tjänster, kapitalmarknader och hållbarhet. (EUT L 2023/2859, 20.12.2023, 20.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2859/oj>.)”

b) Följande punkt ska införas:

”1a. Medlemsstaterna ska säkerställa att det informationsblad som avses i punkt 1 innehåller samtliga följande uppgifter:

a) Grundläggande information om skyddet för insättningar.

b) Kontaktuppgifter för det kreditinstitut som utgör första kontaktpunkt för information om innehållet i informationsbladet.

- c) Garantnivån för insättningar enligt artikel 6.1 och 6.2 i euro eller, i relevanta fall, i en annan valuta.
 - d) Tillämpliga undantag från insättningsgarantisystemens skydd.
 - e) Skyddets begränsning i samband med gemensamma konton.
 - f) Återbetalningsperiod om kreditinstitutet fallerar.
 - g) Valuta för återbetalning.
 - h) Identifiering av det insättningsgarantisystem som ansvarar för att skydda en insättning, inbegripet en hänvisning till dess webbplats.”
- c) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut tillhandahåller det informationsblad som avses i punkt 1 innan de ingår ett avtal om mottagande av insättningar och därefter varje gång det görs en ändring av den information som lämnas och minst vart femte år. Kreditinstituten ska kräva att insättarna bekräftar mottagandet av informationsbladet när de ingår avtalet.”

d) I punkt 3 ska första stycket ersättas med följande:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut på sina insättares kontoutdrag bekräftar att de berörda insättningarna är kvalificerade insättningar, inbegripet en hänvisning till det informationsblad som avses i punkt 1.”

e) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut gör den information som avses i denna artikel tillgänglig på det språk som insättaren och kreditinstitutet enades om när kontot öppnades eller på det eller de officiella språken i den medlemsstat där filialen är etablerad.”

f) Punkterna 6 och 7 ska ersättas med följande:

”6. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut vid fusion av kreditinstitut, omvandling av ett kreditinstituts dotterbolag till filialer eller liknande åtgärder underrättar insättningsgarantisystemen och insättarna om detta minst en månad innan åtgärden får rättslig verkan, såvida inte den behöriga myndigheten tillåter en kortare tidsfrist som motiveras av företagshemligheter eller finansiell stabilitet. Denna underrättelse ska innehålla en förklaring av åtgärdens inverkan på insättarskyddet.

Medlemsstaterna ska säkerställa att de berörda kreditinstituten, om de åtgärder som avses i första stycket i denna punkt leder till att insättare med insättningar i dessa kreditinstitut kommer att påverkas av den minskade insättningsgarantin, underrättar dessa insättare om att de inom tre månader efter underrättelsen till insättarna enligt första stycket i denna punkt får ta ut eller till ett annat kreditinstitut överföra sina kvalificerade insättningar, inklusive all upplupen ränta och alla förvärvade förmåner upp till ett belopp som motsvarar den förlorade täckningen av deras insättningar utan att drabbas av någon sanktion, inbegripet när det gäller de garantinivåer som föreskrivs i artikel 6.2.

7. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut som upphör att delta i ett insättningsgarantisystem och ansluter sig till ett annat har underrättat sina insättare om detta minst en månad före denna ändring. Denna underrättelse ska innehålla en förklaring av inverkan på insättarskyddet av ändringen av deltagande.”

g) Följande punkt ska införas:

- ”7a. Om en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande enligt artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande enligt artikel 2.1.8 b, ska medlemsstaterna säkerställa att utsedda myndigheter, insättningsgarantisystem och berörda kreditinstitut informerar insättare om detta, inbegripet genom offentliggörande på sina webbplatser.”

h) Punkt 8 ska ersättas med följande:

”8. Om en insättare använder internetbank ska medlemsstaterna säkerställa att kreditinstitut tillhandahåller den information de måste lämna till sina insättare enligt detta direktiv på elektronisk väg, såvida inte en insättare begär att få denna information i pappersform.”

i) Följande punkt ska läggas till:

”9. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i vilka specificeras

- a) innehållet i och formatet på det informationsblad som avses i punkt 1,
- b) det förfarande som ska följas för tillhandahållande av och innehållet i den information som ska lämnas i meddelandena från utsedda myndigheter, insättningsgarantisystem eller kreditinstitut till insättare, i de situationer som avses i artiklarna 8b och 8c samt i punkterna 6, 7 och 7a i denna artikel.

EBA ska överlämna de förslag till tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket till kommissionen senast den ... [12 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande].

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.”

19. Följande artikel ska införas:

”Artikel 16a

Informationsutbyte mellan kreditinstitut och insättningsgarantisystem och rapportering från myndigheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut alltid lagrar och, på begäran, tillhandahåller det insättningsgarantisystem som de är anslutna till all information som krävs för att genomföra det stresstest som avses i artikel 4.10 och för att förbereda en återbetalning av insättningar, i enlighet med identifieringskravet i artikel 5.4, inbegripet den information som behövs för tillämpning av artiklarna 8.5, 8b och 8c.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut, på begäran, tillhandahåller det insättningsgarantisystem som de är anslutna till den information som avses i punkt 1 när det gäller
 - a) insättare vid filialer till dessa kreditinstitut i andra medlemsstater eller, om dessa insättningar täcks av insättningsgarantisystemet, i tredjeländer,
 - b) insättare som är mottagare av tjänster som tillhandahålls av anslutna kreditinstitut på grundval av friheten att tillhandahålla tjänster.

I den information som avses i leden a och b i första stycket ska det anges i vilka medlemsstater eller tredjeländer filialerna eller insättarna är belägna.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen senast den 31 mars varje år informerar EBA om
 - a) beloppet för garanterade insättningar i deras medlemsstat per den 31 december föregående år,
 - b) beloppet för sina tillgängliga finansiella medel per den 31 december föregående år, inbegripet andelen inlånade eller utlånade medel och betalningsåtaganden, och
 - c) i fall av utbetalning av medel från insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 8.1 eller artikel 11.2, 11.3 eller 11.5, om tidsplanen för att nå målnivån.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de utsedda myndigheterna utan onödigt dröjsmål underrättar EBA om allt av följande:
 - a) Ett konstaterande av indisponibla insättningar och beloppet av dessa under de omständigheter som avses i artikel 2.1.8.
 - b) En återbetalning av insättningar i enlighet med artikel 8 eller tillämpning av någon av de åtgärder som avses i artikel 11.2, 11.3 och 11.5, beloppet av de medel som använts i enlighet med artikel 8 och artikel 11.2, 11.3 och 11.5 och, i tillämpliga fall och när uppgifter finns tillgängliga, det belopp som återvunnits, de resulterande kostnaderna för insättningsgarantisystemet och återvinningsprocessens varaktighet.

- c) De alternativa finansieringsarrangemang som finns tillgängliga och deras faktiska användning enligt artikel 10.9.
- d) Alla insättningsgarantisystem som har upphört med sin verksamhet eller inrättandet av ett nytt insättningsgarantisystem, även till följd av en sammanslagning eller det faktum att ett insättningsgarantisystem har börjat bedriva verksamhet över gränserna.

Den underrättelse som avses i första stycket led b ska innehålla en sammanfattning av följande:

- a) Kreditinstitutets ursprungliga situation.
 - b) Återbetalningen av insättningar i enlighet med artikel 8 eller de åtgärder för vilka medel från insättningsgarantisystemet har använts, inbegripet de särskilda instrument som har använts för de åtgärder som avses i artikel 11.2, 11.3 eller 11.5.
 - c) Det förväntade beloppet av medel som använts.
5. EBA ska utan onödigt dröjsmål offentliggöra den information som mottagits i enlighet med punkt 3 och den sammanfattning som avses i punkt 4. EBA ska dock inte offentliggöra någon information från ett insättningsgarantisystem som det insättningsgarantisystemet betraktar som konfidentiell.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna för de kreditinstitut som deltar i ett insättningsgarantisystem förser insättningsgarantisystemet med en sammanfattning av de viktigaste delarna i de resolutionsplaner som avses i artikel 10.7 a i direktiv 2014/59/EU. Resolutionsmyndigheterna får från denna sammanfattning undanta information som inte är nödvändig för att insättningsgarantisystemet och de utsedda myndigheterna ska kunna fullgöra de skyldigheter som avses i artikel 8, artikel 11.2, 11.3 och 11.5 och artikel 11e i det här direktivet.
7. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera de förfaranden som ska följas och minimiinnehållet i den information som avses i punkt 1, med beaktande av typerna av insättare, och förfarandena, mallarna och innehållet i den information som avses i punkterna 3 och 4.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den ... [12 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande].

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.”

20. Bilaga I ska utgå.

Artikel 2
Övergångsbestämmelser

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att filialer till kreditinstitut som har sitt huvudkontor utanför unionen och tar emot kvalificerade insättningar i en medlemsstat den ... [24 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande], och som den dagen inte deltar i ett insättningsgarantisystem, ansluter sig till ett insättningsgarantisystem som är verksamt inom deras territorier senast den ... [27 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande]. Artikel 1.16 ska inte tillämpas på dessa filialer förrän den... [27 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande].

2. Genom undantag från artikel 11.3 i direktiv 2014/49/EU, i dess ändrade lydelse enligt det här direktivet, och artiklarna 11a, 11b och 11c och, i den mån det hänvisas till artikel 11.3, artikel 11e i det direktivet när det gäller förebyggande åtgärder får medlemsstaterna till och med [den 31 december 2032] [60 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande] [EUT: Vänligen inför endast det senaste av dessa två datum], tillåta att de institutionella skyddssystem som avses i artikel 1.2 c i direktiv 2014/49/EU uppfyller de nationella bestämmelser som genomför artikel 11.3 i det direktivet i dess lydelse den ... [dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande].

Artikel 3
Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den ... [24 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den ... [24 månader från detta ändringsdirektivs ikraftträdande]. De ska dock tillämpa de bestämmelser som är nödvändiga för att följa artikel 11.3 i direktiv 2014/49/EU, i dess ändrade lydelse enligt det här direktivet, och artiklarna 11a, 11b och 11c och, i den mån det hänvisas till artiklarna 11.3 och 11e i direktiv 2014/49/EU från och med den ... [36 månader från dagen för detta ändringsdirektivs ikraftträdande].

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 4
Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 5
Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i ... den ...

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande
